

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

- Ἐν Ἀθήναις Δραχ. ν. 4.
- Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » ■ 5.
- Ἐν τῷ ἔξωτεριῷ » ■ 8.

ΟΥΔΕΝΙ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Διατριβαὶ μὴ ἀπάδουσαι τῷ σκοπῷ τοῦ φύλλου δημοσιεύονται δωρεάν.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΤΟΣ Α΄. — ΑΘΗΝΗΣΙ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1881. — ΑΡΙΘ. 22

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

II

Ἡδὴ ἀρξόμεθα συρράπτοντες τὰς περὶ τῶν μνημείων τῆς ἀκροπόλεως πληροφόρας, ἃς οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ ἰδίως ἔξοχος Πικυανίης, δύο αἰῶνας μ. Χ. ἀκμάσας, διετήρησεν ἡμῖν.

Ἐπισκεφθεὶς ἄπαν τὸ ἄστυ ὁ Πικυανίης καταλιμπάνει τὸ τοῦ Βάκχου θέατρον ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν κείμενον (ΝΑ) καὶ ἀφικνεῖται εἰς τὴν βείων κατὰ μῆκος τῶν περὰ τοὺς πόδας τοῦ ναίου τείχους βράχων. Ἀποθρυμμάζει ἐπὶ τοῦ τείχους τὴν φέρουσαν κεφαλὴν Μεδούτης χρυσῆν Αἰγίδα, ἀνάθημα τοῦ Ἀντιόχου. Ἀνωθεν τοῦ θεάτρου ἐν τοῖς τὴν βείαν τοῦ τείχους ἀποτελοῦσι βράχοις, ἐκφαίνεται σπήλιον καλυπνόμενον ὑπὸ τοῦ χορηγικοῦ μνημείου τοῦ Τρασύλλου, ὑψοῦνται δὲ στήλαι φέρουσαι χορηγικούς, τρίποδας. Ἐκ τῶν στηλῶν αὐτῶν δύο μόνον σώζονται. Καταλιμπάνει πρὸς τ' ἀριστερὰ τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Εἶτα διάφοροι τάφοι διαδέχονται ἀλλήλους, μεθ' ὃ συναντᾷ τὰ ἱερὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ τῆς κουροτρόφου Γῆς καὶ Δήμητρος τῆς Κλόης. Τὰ μνημεῖα ταῦτα κεῖνται ἐντὸς τοῦ τείχους, ὅπερ ἄμα ὑπερβᾷ ὁ ἐνδοξὸς περιηγητῆς μηδόλως μνημονεύων τὴν μεγάλω προση κλίμακα, ἣν δέον ν' ἀνέλθῃ ὅπως ἀφίχθη εἰς τὰ προπύλαια, καταπλήττεται ὑπὸ τοῦ μεγάλου καὶ τῆς καλλοῆς τοῦ οἰκοδομημάτων αὐτοῦ, ἀνωτέρω, ὡς λέγει, πικνὸς δημοσίους. Ἐνταῦθα βλέπει τ' ἀγάλματα ἵππέων, ἅπερ πιστεύει παριστῶντα τοὺς τοῦ Ξενοφῶντος παῖδας· περικιτέρω δεξιόθεν ἐγείρεται ὁ ναὸς τῆς

Ἀπτέρου νίκης καὶ μετ' αὐτὸν ἄγαλμα τῆς Ἐκάτης ἔργον Ἀλαμμένου. Εἰσόδων δ' ἐν τῷ ἐπιβλητικῷ πυλῶνι δείκνυσιν ἡμῖν ἀριστερόθεν τῶν προπυλαίων οἰκημα ἔχον γραφὰς (εἰκόνας), ὧν τινες ἀφανεῖς ἤδη ὑπὸ τοῦ χρόνου καθεστῆκσι. Τούτων δύο ἀποδίδει τῷ Πολυγνώτῳ. Περὶ δὲ τῆς ἀκροπόλεως εἰσόδῳ βλέπει Ἐρμῆν καλούμενον Προπύλαιον καὶ Χάριτας· ταῦτα, ὡς εἶπον αὐτῷ ἀφιέρωσε Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου. Ὀλίγον ἀπωτέρω κεῖται χαλκῆ λέκισκ, ἀφιερωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἠρωϊσμοῦ τῆς Ἐταίρας τοῦ Ἀριστογείτονος Λακίνας, ἥτις ὅπως μὴ προδώσῃ τὸν ἐρχομένην ἀπέσπασε τὴν αὐτῆς γλῶσσαν· περὶ αὐτῇ κεῖνται πολλοὶ ἀνδριάντες, ὧν τοὺς κυριωτέρους περιγράφει. Ἀναφέρει δ' ἰδίως χαλκοῦν ἀνδριάντα τοῦ Διοτρεφούς βέλσει βεβλημένον, τὸν λίθον ἐφ' οὗ ἀνεπαύθη ὁ Σιληνὸς ὅταν ὁ Βάκχος ἀφίχθη εἰς Ἀττικὴν καὶ τὸ ἄγαλμα Ἀθηναῖς ὑγιείας, οὗτινος μέχρις ἡμῶν τὸ βῆθρον διετηρήθη. Ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ περιβόλου τῆς Βακρυωνίης Ἀρτέμιδος ἔκειτο τὸ ἄγαλμα χαλκοῦ παιδὸς ἔχοντος τὸ περιρακνητήριον, ἔργον Μύρωνος τοῦ Λυκίου, τοῦ αὐτοῦ δὲ καὶ ἕτερον ἔργον παριστῶν τὸν Περσέα τὴν Μεδούσαν φονεύοντα. Τὸ ἐν τῷ ἱερῷ ἄγαλμα τῆς θεᾶς εἶναι ἔργον τοῦ Πραξιτέλου, φέρει δὲ τ' ὄνομα ἐκ τοῦ δήμου Βαρυῶνος. Μεταξὺ ἐτέρων ἀξίων λόγου ἔργων καταλεκτέος ὁ δούριος ἵππος, χαλκοῦν ἔργον τοῦ Στρογγυλίου. Ἀπωτέρω περὶ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς Ἐργάνης περιβόλῳ κεῖται ἡ Ἀθηναῖα παῖς τὸν Σιληνὸν Μαρσύην, ὀλίγον περαιτέρω ὁ πρὸς Μινώταρον ἀγὼν τοῦ Θησέως καὶ πρὸς τὸν Παρθενῶνα ἄγαλμα τῆς Γῆς δεξιᾶς μῆνης τοῦ Διὸς ὅπως ἀποστείλῃ βροχίαν εἰς τοὺς

Ἀθηναίους ἔτερον ἀγάλματα καὶ συμπλέγματα, ἐν οἷς καὶ Ἀθηναῖα φυτεύουσα ἐλαίαν καὶ Ποσειδῶν ἀναφαίνων κύμα καὶ τέλος ἀγάλμα, ὅπερ Λεωχάρης εἰς Δίξ Πολιέξ ἐποίησε.

Ὁ Παρθενῶν μικρὰν ἐν τῇ τοῦ Πυρραίου περιγραφῇ θέσιν κατέχει. Ὅμιλεῖ περὶ τοῦ κυριῶς ἀετώματος τὴν τῆς Ἀθηναῖς γένεσιν παριστῶντος καὶ τοῦ ὀπισθοῦ, ἐνθα ἡ μεταξὺ Ἀθηναῖς καὶ Ποσειδῶνος ἔρις εἰκονίζεται. Περιγράφει τὸ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ἀγάλμα τῆς Ἀθηναῖς, ὅπερ ὀρθόν, ποδῆρη φέρον ἐσθῆτα καὶ κεφαλὴν Μεδούσης ἐπὶ τοῦ στέρνου, ἔχον δὲ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ χεὶρὶ Νίκην τεσσαρῶν πῆχεων ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ δόρυ καὶ παρὰ τοὺς πόδας τὸν Ἐριχθόνιον δράκοντα, παρὰ δὲ τὸ βᾶθρον τὴν εἰκόνισιν τῆς γεννήσεως τῆς Πανδώρας, ὡς ἐν τῶν ἀρίστων τοῦ Φειδίου ἔργων θεωρεῖται. Ταῦτα μόνον περὶ Παρθενῶνος λέγων σπεύδει ὅπως τὴν τοῦ βασιλέως Ἀδριανοῦ καὶ τὴν Ἰφικράτους εἰκόνα ἀποθαυμάσῃ. Ὀλίγον ἄνω τοῦ ναοῦ ἀναφέρει ὅτι ἔκειτο χαλκοῦν τοῦ Παρνοπίου Ἀπόλλωνος ἀγάλμα, ἔργον Φειδίου καὶ τινα ἄλλα. Εἶτα ἀφικνεῖται παρὰ τῷ πρὸς νότον τεῖχος, ἐνθα σειρὰ ἀγαλμάτων ἔκειντο παριστῶντα ἐν μικρογραφίᾳ τὴν πάλην τῶν Τιτάνων, τὸν πόλεμον τῶν Ἀμαζόνων, τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην καὶ τὴν τῶν Γαλατῶν ἐν Μυσίᾳ ἦτταν. Ἄπαντα ταῦτα, δῶρα τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγᾶμου, ὑπερέκειντο τοῦ θεᾶτρου τοῦ Βάχου.

Τὸ Ἐρέχθειον τέλος ἐλκύει τὸν περιηγητὴν. Σημειοῖ δ' ἡμῖν πρὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ τὸν τοῦ Διὸς ὑπάτου βωμὸν καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ πολλοὺς ἐτέρους, ἐν οἷς τὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τὸν τοῦ Ἡραίου. Ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων κεῖνται εἰκόνας τοῦ γένους τῶν Βουταδῶν, εἰς οὓς κληρονομικὸν ἦν τὸ ἱερατεῖον. Ἐν τινὶ δ' ἐσῶθεν γωνίᾳ τῆς στοᾶς τῆς πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Πανδρῶσιου βλέπει φρέξρ θαλασσοῦ ὕδατος καὶ ὄπας, ἃς διὰ τῆς τριαινῆς αὐτοῦ ἐποίησατο ὁ Ποσειδῶν. Ἐν δὲ τῷ νηῷ τῆς Πολιάδος Ἀθηναῖς, ἀνεπαύετο τὸ Παλλάδιον, ἀγάλμα τῆς Ἀθηναῖς ἐκ ξύλου ἐλαίας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς Τροίαν πεσόν! Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀρόφου νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔκειεν ὁ χρυσοῦς τοῦ Καλλιμάχου λύχνος, οὗτινος ἤρρει ἄπῃ κατ' ἔτος ν' ἀνκνεῖσι τὸ ἔλαϊον. Ὑπῆρχον δὲ καὶ ξύλινος Ἑρμῆς, ἀνάθημα Κέκρωπος, δίφρος Ὀκλάδιος, ἔργον τοῦ εὐφυοῦς Δικιδάλου, λάφυρα τῶν ἐν Πλαταιαῖς

πεσόντων Μηδίων, ἐν οἷς καὶ ὁ θῶραξ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἱππικοῦ Μασιστίου, ἡ ἱερὰ ἐλαία φυτευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς καὶ ἦτις κοπεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς ὕψος δύο ποδῶν ἀνεβλάστησε.

Περιερχόμενος τὸν περιβόλον παρατηρεῖ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τὸ ἀγάλμα τοῦ Δημητρίου, τὴν τῆς Λυσιμάχης ἱερεῖας τῆς Ἀθηναῖς εἰκόνα, μεγάλην χαλκῶν ἀγάλματα παριστῶντα τὴν πάλην Εὐμόλπου καὶ Ἐρεχθέως, πλεῖστα πανάρχαια τῆς Ἀθηναῖς χαλκῶν ἀγάλματα, ἐπανευρεθέντα μετὰ τὴν ὑπὸ Ξέρξου γενομένην πυρπόλησιν, μέλανα ἔτι ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ εὐθραστα καὶ τέλος σύμπλεγμα παριστῶν τὸν Ἰθυσάκ τὸν Μαραθῶνιον θύοντα ταῦρον.

Κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ XXVIII κεφ. ὁ Πυρραῖος φαίνεται ἐξερχόμενος τοῦ περιβόλου τῆς Ἀθηναῖς Πολιάδος δεικνύσει δ' ἡμῖν τὸ χαλκοῦν τοῦ Κύλωνος ἀγάλμα καὶ τὸ ἐπίσης χαλκοῦν κολοσσικὸν τῆς Ἀθηναῖς Προμάχου, ἔργον Φειδίου, ποιηθὲν ἐκ τῶν ἐν Μαραθῶνι λαφύρων. Ὁ ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου εἰς Ἀθήνας καταγόμενος ἐθεῖτο τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος καὶ τὸν λόφον τοῦ κράνους τῆς θεᾶς τῶν Ἀθηναίων. Τὸ ἀγάλμα τοῦτο παρίσταται ὑπερκείμενον τοῦ Παρθενῶνος ἐν τοῖς ἐπὶ αὐτοκρατορίας νομισματοσήμεσι. Παρ' αὐτῷ ἦν τὸ χαλκοῦν ἄρμα, ἐκ λαφύρων τῶν Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδικαίων ἀπολεσθὲν, ἀφιερωθὲν δὲ τῇ Ἀθηναῖ ὑπὸ τῶν νικητῶν Ἀθηναίων. Ὁ Ἡρόδοτος¹ ἀναφέρει ὅτι τὸ ἄρμα τοῦτο ἔκειτο ἀριστερόθεν μετὰ τὴν ἀρόδον τῶν Προπυλαίων, καὶ ἔφερον ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς:

Ἐθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδικῶν δαμάσαντες
Παῖδες Ἀθηναίων ἔργασιν ἐν πολέμου
Δεσμῶν ἐν ἀχλυόεντι σιδηρέῳ ἔσθεσαν ὕβριν
Τῶν ἴππων δεκάτην Παλλάδι τάσδ' ἔθεσαν.

Ὁ Περικλῆς, ὁ περιδοξὸς τῆς ἀκροπόλεως διαποικιλτῆς ἰδίαν ἐν τῷ ἱερῷ περιβόλῳ θέσιν κατέθεκεν. Ὁ ἀνδριάς αὐτοῦ ἔκειτο παρὰ τῷ ἀγάλματι τῆς Ἀθηναῖς, ἀνάθημα Λημνίων καὶ ἔργον Φειδίου. Ἐνταῦθα περαιοῦνται αἱ ἔρευνοι τοῦ Πυρραίου, ὅστις στρεφόμενος πρὸς βορρᾶν καὶ μέχρι τῆς Κλεψύδρας πηγῆς κατιῶν, συναντᾷ παρ' αὐτῇ σπήλαιον τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Πανός, ἀμφοτέρων ἐν τοῖς Ἀ-

¹ Ἡρόδ. V. 77. Διλιανῶ V. H. VI, Πυρρ. I. 28, 2.

θηναίκοις νομισματοσήμεσι παριστῶμενων. Φαίνεται μάλιστα ἐν αὐτοῖς ὁ Πᾶν καθήμενος ἐν τῷ σπήλαιῳ καὶ αὐλὸν παίζων. Εἶτα καταλιμπάνων τὴν ἀκρόπολιν, ὁ ἐνδοξὸς περιηγητῆς, κατευθύνεται πρὸς τὸν τοῦ Ἀρείου Πάγου λόφον. Εἰσελθὼν λοιπὸν ἐκ τοῦ δυτικοῦ ἄκρου τῆς ἀκροπόλεως ἐξερχεται ἐκ τοῦ βορείου προσώπου τοῦ αὐτοῦ ἄκρου διὰ τῆς κλιμάκους τοῦ Πανός.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

ΟΙ ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ENNATH

ΑΙ ΚΝΗΜΑΙ.

Βεβαίως εἰς μεγάλην ἀνίαν θὰ σέ ἔθετα μετὰ τὸν βραχίονα, τὴν ὠλένην, τὴν κερκίδα, τὸν καρπὸν καὶ μετακάρπιον, βλέπω δὲ μετὰ φόβου ἀφικνουμένη εἰς τὴν κνήμην, ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃ πάντα τὰ ἄνω, διότι ἡ ἱστορία τῆς κνήμης εἶναι ἀντιγραφὴ τῆς ἱστορίας τοῦ βραχίονος μετὰ πολλῶν προσθαφαιρέσεων καθιστωσῶν ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν.

Ὑπῆρχε πρὸ εἰκοσαετίας ἐν Παρισίοις ζωγράφος τις ὅστις ὑπέγραφε τὰς εἰκόνας τοῦ Ἄνθρωπου ἄρχειρ' ὑπέγραφε διὰ τοῦ ποδός, ὅπως διὰ τοῦ ποδός ἔγραφε ταύτας. Ἡμικελιμένος ἐπὶ τινος καθίσματος διεκίνησε τὴν κνήμην εἰς τὸν ἀέρα μετὰ ταχύτητος καὶ ἀσφαλείας ἀξιοθαυμάστου καὶ τὰς λεπτοτέρας γραμμὰς διαγράφων. Ἡ κνήμη του ἀποτραπείσα τοῦ προορισμοῦ τῆς εἶχε πρὸς μικρὸν μεταβληθῆ, διεκρίνοντο δὲ οἱ δάκτυλοι τοῦ ποδός ὅτι εἶχον ἐπιμηκυνθῆ.¹

Ὡς εἴπομεν ἡ κνήμη εἶναι ἐπανάληψις τοῦ βραχίονος. ὥστε πρέπει νὰ ἐπανεύρωμεν ἐν αὐτῇ πᾶν ὅτι ἐν τῷ βραχίονι εὗρομεν ἀλλὰ στερεώτερον.

Καὶ πρῶτον ἡ βᾶσις ἐφ' ἧς στηρίζεται δὲν εἶναι κινήτῃ ὡς ὁ ὤμος, διότι τὸ τοιοῦτον θὰ μᾶς ἐξέθετεν εἰς πτώσεις ὅταν θὰ ἐτρέχομεν.

¹ Καὶ ἕτερος ἄρχειρ ζωγράφος ὁ ἐκ Βελγίου Κάρολος Φέλου εἴλκυσε τὸν θαυμασμὸν τῶν Παρισίων πρὸ τινῶν ἐτῶν. ἂν ἀνοίξῃς δὲ τὰς ἐφημερίδας τοῦ 1877 θὰ ἴδῃς ἐν αὐταῖς τὴν ἱστορίαν περιφήμου βιολιστοῦ κρατουμένου τὰς χορδὰς διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός καὶ τὸ πλῆκτρον διὰ τοῦ δεξιῦ.

Ἐνταῦθα βᾶσις εἶναι τὸ ἰσχίον, ὅπερ ὡς γινώσκεις ἐμποροῦται ἐπὶ ἑκατέρωθεν τῶν πλευρῶν τῆς σπονδυλικῆς στήλης, εἰς τὸ μέρος ὅπου αὕτη εἶναι στερεωτέρη, ἦτοι ἐκεῖ ὅπου συνενούμενοι οἱ σπόνδυλοι ἀποτελοῦσι τὸ ἰσχίον ὅσπου.

Ἐν τῷ ἰσχύῳ ὑπάρχουσι δύο κοιλότητες ὁμοίαι μετὰ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δέχονται τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος, ἀλλὰ βαθύτεραι ὥστε νὰ χωρῇ ὀλόκληρος ἡ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ σφαῖρα. Τὸ ὅσπου τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον καὶ βαρύτερον ὅσπου ἡμῶν, τὸ μεταχειρίζονται δὲ οἱ ἄγριοι ὡς ὄπλον.

Ἀλλὰ ὁ μηρὸς δὲν κεῖται ἀκριβῶς ἀνωθεν τῆς κοιλότητος τοῦ ἰσχύου. Τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ ἄκρον ἀφικνεῖται τρεῖς περίπου δακτύλους μακρύτερον πρὸς τὰ ἑκτός, ἐνοῦται δὲ μετὰ ταύτης δι' εἶδους λαίμου φέροντος τὴν σφαῖραν, ἣν καλοῦσι λαίμον τοῦ μηροῦ.

Ὁ μηρὸς εὐρύνεται κατὰ τὴν προσέγγισιν τοῦ γόνατος καὶ σχηματίζει κυφότητα τινά. Ἐάν κινήσῃ τὴν κνήμην σου σφίγγουσα ὀλίγον διὰ τῶν δακτύλων τὸ γόναθ' ἐννοήσῃς εὐκόλως τὴν αὐτόθι ὑπάρχουσαν ἄρθρωσιν. Ὑπάρχουσι ἐκεῖ δύο ὅσπα σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ μεγέθους κυλιόμενα τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ δὲ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν πρὸς τὸ ὀπισθεν χωρὶς νὰ δύναται τι νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κίνησιν των, εἰ μὴ μόνον ἡ συγάντησις τῶν μυῶνων τοῦ σκέλους καὶ τοῦ γαστροκνημίου καὶ ἐπακουμβῶντα ἐπ' ἀλλήλων ὅταν κάμπτωμεν πολὺ τὴν κνήμην πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐάν θέσῃς τὸν δάκτυλον εἰς τὴν ὀπισθεν τοῦ γόνατος κοιλότητα θὰ αἰσθανθῇς δύο μικρὰς βᾶδους, τὰς ὁποίας θὰ ὑπολάβῃς ἀντι ὅστων, ἀλλ' εἰς δύο τένοντες οἵτινες ἐμποδίζουν τὴν κνήμην νὰ κάμπτεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς, καὶ ὁμοιάζουσι μετὰ χορδᾶς, αἵτινες ὁμοῦ δὲν θραύονται τόσον εὐκόλως.

Παρέλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἐπιγονατίδα. ἀλλὰ πρῶτον πῶς εἶναι ἐσχηματισμένη καὶ τοῦ κεῖται. Αὕτη εἶναι πλάξ σχεδὸν ὠσειδῆς, κεῖται εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς ἀρθρώσεως τοῦ γόνατος καὶ ἀκολουθεῖ τὴν κίνησιν τοῦ ὅσπου τῆς κνήμης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὅταν τὴν κάμπτωμεν. Ὅταν γονατίζωμεν ἐπὶ ταύτης φέρεται τὸ βᾶρος ὀλοκληροῦ τοῦ σώματος, εἰς τὸ ὅσπουν παρέχει βᾶσιν εὐρύτεραν καὶ συμπαγέστεραν ἢ τὰ ἄλλα τῶν ὅστων ἐφ' ὧν ὑπάρχει.

Όταν ἦσαν πολὺ μικρὰ ἐστρεψο ἐπιγονατί-
δος, διὰ τοῦτο δὲ ἐδυσκολεύετο τόσον πολὺ νὰ
στηριχθῆς ἐπὶ τοῦ γόνατος. Κατὰ πρῶτον δὲ
ἐνεφανίσθη ὅπως ὅλα τὰ ὅστικα ὑπὸ μορφὴν χόν-
δρου, ὁ ὁποῖος ὅμως διαφέρει τῶν ἄλλων ὀστέων,
κατασκευάζεται δὲ ἐκ μικρῶν ὀστικίων, τὰ ὁ-
ποῖα διὰ τὸ σχῆμα τῶν καλοῦνται σησαμοειδῆ,
καὶ ἐλκύουσι πρὸς ἑαυτὰ τὴν φωσφορικὴν εἰσα-
νον, ἐξ ἧς ὡς γινώσκεις κατασκευάζονται τὰ
ὀστικα.

Μετὰ τὸ γόνα ἔρχεται ἡ κνήμη, ἣτις ἐπειδὴ
ὡς σοὶ εἶπον εἶναι ἐπικλίνουσα τοῦ πῆχους, ἔ-
χει ὡς καὶ οὗτος δύο ὀστικα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐ-
πλάσθη ὅπως κινήσει ὡς ὁ πῆχυς, διὰ τοῦτο
τὰ ὀστέον τὸ ὁποῖον ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν ὠλένην
διαρθροῦται πρὸς τὰ ἄνω μετὰ τοῦ μηροῦ καὶ
πρὸς τὰ κάτω μετὰ τοῦ ποδός, καλεῖται δὲ τὸ
ὀστέον αὐτὸ αὐλός διότι οἱ πρῶτοι μουσικοὶ
τὸ ὀστέον αὐτὸ μετεχειρίσθησαν ὅπως κατα-
σκευάσωσιν αὐλός· ὁ σύντροφος τοῦ αὐλοῦ, ὅς-
τις, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἐπειδὴ ἀγαπᾷ ὀλίγον
τὴν ἀργίαν ἔχει ἀποκληρωθῆ καὶ ὀλόκληρον
σχεδὸν τὸ φαγητόν του τὸ τρώγει ὁ αὐλός, ὁ
σύντροφος οὗτος καλεῖται περόνη, εἶναι δὲ λε-
πτὴ καὶ μικρὰ ῥάβδος στηριζομένη κάτωθεν
ἐπὶ τοῦ πρώτου ὀστέου τοῦ ποδός καὶ ἄνωθεν ἐπὶ
τοῦ αὐλοῦ, χρησιμεύει δὲ ὅπως ἐπ' αὐτοῦ στη-
ρίζονται οἱ μυῶνες τοῦ γαστροκνημίου· ἀλλὰ
δύναται νὰ λείψῃ ἡ περόνη καὶ νὰ δύναται τις
νὰ περιπατῆ, ἐν ᾧ ἐὰν θραυσθῆ ὁ αὐλός ὁ ἄν-
θρωπος ἀδυνατεῖ νὰ κινήθῃ.

Ἐὰν περετῆρησας ποτὲ πῶς οἱ ζυλοργεῖ
προσκαρμίζουσι δύο ζύλα κόπτοντες τὸ ἐν καὶ
σημηματίζοντες ἐν αὐτῷ κοιλότητα εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν εἰσάγουσι τὴν προεξοχὴν τοῦ ἄλλου, θὰ
ἐννοήσῃς πῶς ἡ κνήμη ἐνοῦναι μετὰ τοῦ ποδός·
μετὰ τοῦ ἄκρου τῆς περόνης καὶ ἐκείνου τοῦ
αὐλοῦ βυθίζεται ὀστέον τι τοῦ ποδός ὁ ἀστρά-
γαλος, ὅστις δέχεται εἰς εὐθείαν γραμμὴν ὅλον
τὸ βῆρος τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον μεταδίδει εἰς
τὸν κάτωθεν σύντροφόν του, τὸ ὀστέον τῆς
πέτρνας· τὰ δύο ταῦτα ὀστικα εἰσὶ ἡ βῆσις ὀλο-
κλήρου τοῦ οἰκοδομήματος καὶ διὰ τοῦτο τὸ
μέγεθός των ὑπερβίνει τὸ τῶν ὀστικίων τοῦ
καρπύου τῆς χειρός, ἐκτός δὲ τῆς διαφορᾶς ταύ-
της εἶναι καὶ ἡ τοῦ ὀνόματος, καλουμένου τοῦ
μέρους αὐτοῦ, ὅπερ ἐπισκεπτόμεθα, τερσός. Ὁ
τερσός ἔχει ὡς ὁ καρπός τὰς δύο σειρὰς ὀστικ-

ρίων, ἀλλὰ δὲν ἀποτελοῦνται ἐκ δύο τετράδων,
ἐπειδὴ ὁ ἀστράγαλος καὶ τὸ ὀστέον τῆς πέτρ-
νας ἀποτελοῦσι τὴν πρώτην σειρὰν, ἡ δὲ δευ-
τέρη ἀποτελεῖται ἐκ πέντε ὀστικίων, μετὰ τὰ
ὅποια ἔρχονται τὰ ὀστικα τοῦ μετακάρσιου, ὁ-
μοίωτα μὲ τὰ τοῦ μετακάρσιου, ὡς καὶ τὰ
φκλάγγικα τῶν δακτύλων. Ἄλλ' ἡ ὁμοιότης λή-
γει ἐνταῦθα. Ἡ πρώτη σπουδαία διαφορὰ εἶ-
ναι ὅτι ὁ μέγας δάκτυλος τοῦ ποδός κεῖται ἐπὶ
τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἐφ' ἧς καὶ οἱ σύντροφοί του,
τὰ δὲ φκλάγγικα τῶν δακτύλων τόσον κακῶς
τρέφονται ὥστε εἶναι μικρότατα, μόνη δὲ ἡ
πρώτη σειρά τοῦ τερσοῦ ἦτοι ὁ ἀστράγαλος
καὶ τὸ ὀστέον τῆς πέτρνας αὐξάνουσι ἐπειδὴ τρέ-
φονται καλῶς.

Ἦδη δὲ ἀποχαιρετήσωμεν τὸν σκελετόν ὁ ὁ-
ποῖος τόσην ἀνίαν μᾶς ἐπέπνευσε, μετὰ μίξ;
συμβουλῆς, τὴν ὁποῖαν πιστεύω ὅτι θὰ ἀκολου-
θήσῃ.

Εἰξεύρεις πόσον ἡμεῖς καὶ γυναῖκες ἐκτιμῶ-
μεν τὸν μικρὸν πόδα, ἴσως δὲ ἤκουσας εἰς πόσας
βασάνους ὑποβάλλουσι οἱ κάτοικοι τῆς Σηρι-
κῆς τὰς θυγατέρας των ὅπως δικτηρήσωσι μι-
κρὸν τὸν πόδα των· ἀλλ' εἰξεύρεις ὅπως κατορ-
θῶσιν τοῦτο τί πράττουσι; διὰ τῆς διὰ σι-
δηρῶν ἐλασμάτων συμπίεσεως ὠθοῦσι τὰ φκ-
λάγγικα τῶν δακτύλων, τῶν ὁποῖων κατὰ τὴν
μικρὰν ἡλικίαν τὰ ὀστικα εἶναι χονδρῶδη ἔτι—
πρὸς τὸ μετακάρσιον καὶ οὕτω στρεβλοῦσι τοὺς
πόδας των τόσον πολὺ ὥστε δυσκολεύονται ἐ-
στῆμεναι ὀρθοὶ καὶ τηρήσωσιν ἰσορροπίαν. Σὲ
συμβουλεύω λοιπὸν ἐνόσω εἶσαι μικρὰ μὴ πρά-
ξις τὴν ἀνοησίαν νὰ συμπίεσης τὸν πόδα σου
ἐντός μικροῦ καὶ στενοῦ πεδίου, διότι θὰ γεί-
νη ἀσχημώτατος· δύνασαι δὲ νὰ περιμείνης
ἅμα μεγαλώσης, ὅτε, — ἐὰν θεωρῆς ἀναπόφευ-
κτον ἐνδειξὴν κάλλους τὸν μικρὸν πόδα — τοῦ
ποδός ἀποστεουμένου, ἄνευ πολλῆς βλάβης ἐμ-
πορεῖς νὰ ὑποβάλῃς αὐτόν εἰς τὰ βασανιστήρια
τῶν στενῶν πεδίων.

ΑΝΘ

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΡΟΔΟΝ

Πλεῖστα ἡμέραι καὶ νύκτες περῆλθον οὕτω.
Πρῶτον δὲ τινὰ ἡ ἀηδῶν περῆλθησασα πρὸς
μικρὸν τὸ ὠχρὸν ῥόδον, ἤρξατο κατὰ σειράν θεω-

ροῦτα τὰ διάφορα ζεύγη τοῦ κήπου, ἠνωμένα
ὡς οὔτοι. Εἶδε παντοῦ τὰ ἄνθη ὠχρὰ καὶ ἐξη-
σθηνημένα παρκαίρω, τὰ πτηνὰ ἀνιῶντα, σι-
γηλά καὶ σκεπτικὰ. Ἄπ' ἐναντίας ἄπνικτα τὰ
ἐλεύθερα ἄνθη εὐθύμως διηνοίγοντο ἐνώπιον τοῦ
ἡλίου, μαρμαρίζοντα ἐκ ζωηρότητος καὶ φαιδρό-
τητος καὶ τὰ ἐλεύθερα πτηνὰ πληροῦντα τὴν
ἀτμόσφαιραν διὰ τῶν εὐθύμων καὶ θελακτηρίων
ὠδῶν των.

« Προσφιλῆ Γούλ, εἶπε, παρτήρησον τὴν δι-
φορὰν μετὰ τῶν ζευγῶν τοῦ κήπου καὶ τῶν
ἐλευθέρων κατοίκων του· δὲν σοὶ φαίνονται τὰ
πρῶτα ἦττον ὠχρὰ καὶ ἦττον εὐδαίμονα;

— Οἶμοι! ἀπεκρίθη τὸ ἄνθος μὴ τολμοῦν νὰ
ψευσθῆ.

— Γινώσκεις δὲ δικτί;

— Βεβαίως διότι δὲν ἀγαπῶνται.

— Οὐχί· ἀλλ' ἐπειδὴ στεροῦνται ἐλευθερίας».

Τὸ ῥόδον ἔκλινε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν· ἡ
ἀηδῶν εἶπεν ἀληθῆ. Ἡ ἐλευθερία ἔλειπε τῶν
λοιπῶν ζευγῶν ὅπως ὧσιν εὐτυχῆ καὶ τούτων
δὲ οἶμοι! ἡ ἐλευθερία ἔλειπε.

Τὸ ῥόδον οὐδόλως τὴν αὐτοῦ ἐπεπόθει. Ἄνα-
τραφὲν ἐν τῷ κηπαρίῳ, οὐδὲν ἐκεῖθεν τοῦ ὀρί-
ζοντος αὐτοῦ εἶδε, καὶ οὐδὲν ἐκεῖθεν τῆς γά-
στρας του ἐπεθύμησεν! Ἄπασα καὶ ἡμέραι του
διέρρεον ἐν γαλήνῃ καὶ ἡρεμίᾳ. Ὑπώπτειν τὴν
νύκτα, θερμαίνεσθαι τὴν ἡμέραν, ἀναπνεῖν τὴν
αὔραν καὶ βλέπειν τὸν οὐρανόν, ἰδοῦ ἄπασα αἰ-
ἀνάγκη του. Διήρξατο τὸν βίον αὐτοῦ περὶ οὐ-
δενὸς μεριμῶν, ἀπ' ἧς δὲ τὸν ἔρωτα ἐγνώρι-
σεν ἡ ὑπάρχῃς αὐτοῦ ἦν τελεία.

Ἄλλ' ἡ ἀηδῶν ἐκ νηπιότητος εἰς τὴν κίνησιν
καὶ ζωηρότητα ἐθισθεῖσα, βεβαίαν καὶ συνεχῆ
ἠσθάνετο ἀνησυχίαν. Τὸ παρὸν διὰ ταύτην ἦν ἡ
ὁδὸς τοῦ μέλλοντος. Ἐφαίνετο ἐν ἐνὶ λόγῳ γεν-
νηθεῖσα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ ῥόδον διὰ τὴν
ἀπόλαυσιν. Οὕτω πρὸ παντός ἄλλου τὴν ἐλευ-
θερίαν ἠγάπα. Ἡ ἐλευθερία ἦν δι' αὐτὴν ἡ ἰδιό-
τροπος πτῆσις ὑπὲρ τὰς κοιλάδας, ὁ πετερυγι-
σμός πρὸς τὸν ἄνεμον, ἡ ἡρεμία ὑπὸ ἄγνωστον
βράχον ἀνάπυσις, τὰ τρελλὰ ἐπὶ τῶν κλάδων
τῶν δένδρων ἄλματα, ἡ καταδίωξις τῶν φευ-
γουσῶν ἀρμονιῶν καὶ ἡ κωνία τοῦ καιροῦ ἔ-
ρυνα.

Ἄμα τὴν λέξιν ἐλευθερία προσέφερε, ἀνεμνή-
σθη τοῦ περῆλθόντος βίου καὶ μετ' αὐτοῦ μυ-
ρίων πόθων, μυρίων ἐπιθυμιῶν.

Ἄπασαν τὴν ἡμέραν διέμεινε σιγῶσα καὶ ἀ-
φωνος, παρὰ τῷ σιγῶντι καὶ θρηνοῦντι ῥόδῳ.
Τὴν ἐσπέραν τὸ ἐξικνηθῆν ἄνθος ἀπεκοιμήθη
καὶ τὸ πτηνὸν μονωθὲν ἤρξατο ἄδον μετ' ἀ-
γρίου ἐνθουσιασμοῦ τὰ θέλητρα τῆς ἐλευθερίας.
Μικρὸν κατὰ μικρὸν μεθῶν ἐκ τοῦ ἄσματος του,
καὶ ἐξωργίζόμενον ὑπὸ τῆς μακίνας τῶν τόνων
του εἰς ἀρμονικὴν ἐπεδόθη φρενητικῶς.

Ἐν ᾧ δ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν διέκοψε τὸ ἄσμα
ὅπως ἀναπνεύσῃ, ἤκουσεν ἀήρης ἐν τῷ μέσῳ
τῆς βεβαίας σιγῆς τῆς νυκτός, φωνὴν ὁμοίαν
τῇ ἰδικῇ τῆς, εὐθύμως τὸ ἄσμα αὐτῆς ἐπανα-
λαμβάνουσαν καὶ οἶονεῖ εἰς ἀδελφικὸν ταξείδιον
προσκαλοῦσαν ταύτην. Τότε τῶν πάντων ἐπιλα-
θομένη ὤρμησε μετ' ἀναπεπταμένων πτερυγῶν
πρὸς τὸν ἄγνωστον φίλον. Ἄλλὰ μόλις ἀπέπτη
καὶ βεβαίως κίνησιν ἔρριψε ταύτην ἀκίνητον παρὰ
τῷ ῥόδῳ, ὅπερ ἐξηγήθη ἐκ τοῦ ἀντικτύπου ὃν
ἐπέφερεν αὐτῷ ἡ μετὰ τῆς ἀηδῶνος συνδέουσα
τοῦτο ἄλυσσις, ἤκουσε δὲ τὴν σπαρακτικὴν
ἀρκαγὴν ἣν αὐτὴ ἐξέβλεπε πίπτουσα. Οὕτως ἐ-
κλινε πρὸς ταύτην τετρομαχμένον καὶ ἀπελπ.,
ἐζήτησεν ὅπως ἐμψυχώσῃ ταύτην διὰ τῶν θω-
πειῶν καὶ ἀσπασμῶν του.

Όταν ἡ ἀηδῶν ἐπανεληθούσα εἰς ἑαυτὴν πα-
ρετήρησε τὸ ῥόδον μακροχῶς ἐπὶ ταύτης κεκλι-
μένον καὶ πάλλον ἔτι ἐξ ἔρωτος καὶ τρόμου,
πρῶτον αἰσθημα ταύτης ἦν ἡ εὐγνωμοσύνη,
πρώτη δὲ σκέψις ὅπως δι' ἀπαισιοῦ ἐκφράσῃ
ταύτην, ἐθεώρει δὲ τὸ ῥόδον διὰ περιπαθεστά-
του βλέμματος. Ἀήρης ἡ ἐλευθερία ἀηδῶν, ἡ
ἄρτι ἐπαναλαβούσα τὸ ἄσμα τῆς δεσμώτιδος
ἀδελφῆς τῆς, μακρόθεν μελαγχολικώτατον ταύ-
την χειρετισμὸν ἀπηύθυνεν. Ὁ τόνος αὐτοῦ ἦν
ποσοῦτον ἀσθενῆς ὥστε ἡ ἡχὴ οὐδόλως ἤκου-
σεν αὐτόν. Ἄλλ' ἡ Βουλβούλ ἤκουσεν αὐτόν· ἐ-
ξέβαλεν ἀπελπισίως στεναγμὸν, καὶ βραδέως
τοῦ ῥόδου ἀπεστράφη.

Ἐκεῖνο ἀπωλέσαν πασαν ἐλπίδα θλιβερῶς
εἶπεν·

« Ἡθέλησας νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς Βουλβούλ;
— Καὶ σὺ, Γούλ, ἀπεκρίθη ἡ ἀηδῶν, μὲ ἐ-
κράτησας διὰ τῆς βίας».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἔρως καὶ ἡ εὐδαί-
μονία αὐτῶν οἶοντο. Ἀμρότερον πληγωθέντα,
τὸ μὲν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ του, τὸ δὲ ἐν τῇ νομι-
μοτέρᾳ ὑπερηφανίᾳ του, εὖρον μετατὴν τὸν δε-
σμὸν τὸν συνδέοντα ταύτα. Ἡ ἀηδῶν κατίστω

πικράφιρος, ἀπικιτητική, πικρά. Ἦδε ἐνίοτε τὴν ἀνίαν αὐτῆς μετὰ εἰρωνείας τοσοῦτον ὀργίλου καὶ τραχείας, ὥστε ὠχρίων τὰ νεκρὰ ζῆθη. Τὸ ῥόδον ἀπ' ἐνκνίτας, διέμεινεν ἤρεμον, περιπαθὲς καὶ ἐτήκετο ἐν σιγῇ καὶ ἀπελπισία. Βλέποντα δ' αὐτὸ τὸ τοσοῦτον ἄλλοτε δροσερόν καὶ ὠραῖον ῥόδον ὠχραίνόμενον καὶ μαραινόμενον τὰ νεκρὰ πτηνὰ ἐφρικίων ἐξ ὀδύνης καὶ δὲν ἀπετόλμων νὰ πικραδοθῶσιν εἰς ἔρωτας.

«Τίς δύναται νὰ ᾗ εὐτυχῆς, ἀφοῦ ὁ Γούλ δὲν εἶναι; ἔλεγον».

Οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι ἐν θλίψει καὶ ἀνίᾳ.

Ἡμέραν τινα, ἐν τούτοις ἡ ἀηδὼν ἐφάνη ἀναζωογονουμένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ ταύτης οἱ σχεδὸν πάντοτε κεκλεισμένοι, διηνοιόγησαν εἰς τὸ φῶς, καὶ ἠκτινοδόλησαν ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν λάμπσεως. Αἱ πτέρυγες διεκινήθησαν θορυβωδῶς καὶ ἡ φωνὴ ἐπανῆλθεν αἴφνης. Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ἤρξατο ἄδουσα ὡς τὰς πρώτας ἡμέρας καὶ ὡς τότε ἦδε τὸν ἔρωτα. Τὸ ῥόδον ἀνεγνώρισε τὸ προσφιλέσθεον καὶ ἐπίστευσε ὅτι διέβλεπε τελευταίαν εὐδαιμονίαν ἐλπίδα. Ἐνόσῃ ἡ ἀηδὼν ἦδε, ἐμεθύετο ἐκ τῶν περιπαθεστάτων βραδυσμῶν καὶ ὅταν ἔπαυσε ἀπεκοιμήθη ὑπὸ τῶν εὐδαιμονεστάτων ὀνείρων λιχνιζόμενον.

Οἱμοὶ! ἡ ἔγερσις αὐτοῦ ὑπῆρξε τοσοῦτον θλίβερά ὅσον ὁ ὕπνος εὐθυμος. Εἶδε τὴν ἀηδὼν ὡς τὴν χθὲς χαοίεσαν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ κατεχομένην ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ πᾶρα ταῦτα διέγνω ὅτι αἰτίαι τούτου οὐκ ἦν αὐτό. Αὕτη ἠτένιζε μικρὸν λευκάνθεμον λάμπον ἐν τῷ μέσῳ γειτονικοῦ λειμῶνος καὶ ἀπαύστως ὤρμα πρὸς αὐτὸ ἐξάγουσα κρυφῶς ἐπιθυμίας καὶ λύσεως.

«Διατί, εἶπε τὸ ῥόδον τῇ ἀηδὼν, βλέπεις πάντοτε τὸ λευκάνθεμον τοῦτο;

— Ἐπειδὴ μοι ἀρέσκει ἀπεκρίθη.

— Καὶ πῶς σοι ἀρέσκει; διὰ τὸ κάλλος τοῦ; ἀλλ' εἰμι χιλιάκις ὠραιότερον τούτου. Διὰ τὰ μύρα τοῦ; Ἄλλὰ μόλις αὐτὸ ἐκπέμπει ἀγροῦτον καὶ δειλὴν ὄσμην, ἐνῶ ἐγὼ μόλις διακινήσω τὰ πέταλα ἀρωματίζω ὀλόκληρον τὸν κήπον. Διὰ τὴν νεότητά τοῦ; Ἄλλ' αὐτὸ ἐγεννήθη τὸ ἔαρ καὶ ἐγὼ διηνοιόγην εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ θέρους. Εἶπε τί τὸ ἀρέσκον ἔχει;

— Ἀγνοῶ ἀλλ' ἀγαπῶ αὐτό.

— Ἀγαπᾷς αὐτό! καὶ ἐμέ;

— Σέ; σέ μισῶ.»

Ἄπασα ἡ συναίσθησις προσβλήθεισος ὑπερηφάνης, ἄπασα ἡ ὀδύνη τῆς ζηλοτυπίας, ἄπασα ἡ ἀγωνία τῆς ἀπελπισίας κατεκλήσαν τὴν καρδίαν τοῦ τάλανος Γούλ. Πᾶρα ταῦτα ἠσθάνθη ὅτι θ' ἀποθάνη, καὶ ἡ σκέψις αὕτη ἡ μόνη πικρηγορία του ὑπῆρξεν ἀλλ' ἀπεφάσισεν ὅπως ἀξιοπρεπῶς τελειώσῃ οὕτω εἶπε τῇ ἀηδὼν.

«Οὐδόλως ἐπιθυμῶ διὰ τῆς βίας νὰ σέ κρατήσω. Ἀπορρίπτω τὸν ἔρωτά σου, σοὶ ἐπιστρέφω τὸν ὄρκον σου ἀπελθε εἰσαὶ ἐλευθέρα».

Ἡ ἀηδὼν ἐνεδοίκατο πρὸς μικρὸν ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης γαλήνης καὶ σταθερότητος. Εἶτα ἐπανελάθε.

«Τὰ πάντα δὲν ἐζκρῶνται ἐκ σοῦ ὠραιοῦσθαι εἰς τὸ πνεῦμα.

— Κάλισσον αὐτό».

Τὸ πνεῦμα προσῆλθεν ἐπὶ τῇ προσκλήσει τῆς ἀηδὼνος.

«Τί ζητεῖτε; ἠρώτησε τραχέως.

— Ἡ ἀηδὼν καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη τὸ ῥόδον, σέ παρακκαλοῦμεν ὅπως μᾶς χωρίσης ἀδυνατούμεν νὰ συζήσωμεν.

— Ἀδύνατον ἀπεκρίθη τὸ πνεῦμα.

— Ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶμεθα εἶπε τὸ ῥόδον.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον.

— Ἄλλ' ἐὰν μείνωμεν ὁμοῦ, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, θ' ἀποθάνωμεν.

— Ἀποθάνετε ἀπεκρίθη ἀπερχόμενον.

Τὸ ῥόδον ἐξετέλεσε τὴν πρόρρησιν τῆς ἀηδὼνος. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἔπεσεν εἰς ἀπελπιν μαρμαρόν. Τὰ χρώματά αὐτοῦ ἐντελῶς ἠμαυρώθησαν, τὰ φύλλα ἐν πρὸς ἐν κατέλιπον αὐτὸ καὶ ἡ κεφαλή ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπὶ μᾶλλον πρὸς τὴν γῆν κλίνουσα, ἐφαίνετο ζητούσα τάφον. Οὐδὲν παράπονον ἐξεστόμισε, οὐδὲν δάκρυ ἔχυσε καὶ ἔκλινε πρὸς τὸν θάνατον ἡσύχως καὶ ἀθουρόβως, ὡς ἔζησε.

Κατὰ τὴν ὑπερτάτην στιγμὴν, ἡ ἀηδὼν, ἡ μετὰ μεγίστης θλίψεως παρακολουθήσασα τὴν πρόρρησιν τῆς νόσου ἠσθάνθη ἑαυτὴν κατεχομένην ὑπὸ φοικώδους καὶ ὀδυνηροτάτης λύπης.

«ὦ! Γούλ, ἀνέκραξεν ὀλολύζουσα, ἐγὼ σέ ἐφόνευσα! Σὺ μοι ἔδωσας τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἐγὼ τὸν θάνατόν. ὦ ἀθλία ἐγὼ! διατί νὰ σέ συναντήσω; διατί νὰ ἔλθω νὰ τραξῶ τὸν τοσοῦτον ἤρεμον καὶ ἀγνὸν βίον σου; Ἄνευ ἐμοῦ θὰ ἔζησεν εὐδαιμον, παμφίλιτατον ῥόδον. Καὶ ἐν

τούτοις σέ ἠγάπων! Οὐδένα ἐκτός σου ἠγάπησα! ἀγνοῶ ποία φοικώδης μαρμαρὸς με ὤθησεν ὅπως σέ τυραννῶ, ἀλλὰ σέ ἠγάπων. Ἐπάνελθε, ὦ! ἐπάνελθε εἰς τὴν ζωὴν, καὶ θὰ ἴδῃς, ἐὰν σέ ἀγαπῶ! ἐπάνελθε ὅπως ζήσης εὐτυχῆς. Ἐπάνελθε ὅπως μὴ ἀποθάνω ἐκ τύψεων καὶ ἀπελπισίας.

— Εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη τὸ ῥόδον ὑπεγεῖρον ἐλαφρῶς τὴν ὠχρὰν κεφαλήν του, εὐχαριστῶ διὰ τὰ περιπαθῆ ἄσματά σου, ἀπερ οὐδὲν νῦν ὠφελούσιν εἰμὴ ὅπως τὰς τελευταίας μου στιγμὰς καθηδύνωσι. Μὴ λυπεῖσαι, δὲν πάσχω ἔνεκα σοῦ, ἐὰν δὲν ἐβιάζεσο ὅπως με ἀγαπήσῃς θὰ με ἠγάπα πάντοτε, τὸ αἰσθάνομαι ὁ Βουλβούλ δὲν ἐστερεῖσο καρδίας, ἀλλὰ ἐλευθερίας. Μὴ ἀπελπίζου. Θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους εἰς κρείττονα κόσμον, ὅπου αἱ ψυχαὶ δὲν θὰ δεσμεύονται. Θνήσκω ἀγαπῶν σε».

Καὶ μετὰ θείου μειδιήματος κλῖνον ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς ἀηδὼνος ἐξέπνευσε.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ τὸ πνεῦμα διήλθεν ἄνωθεν.

«Εἶσαι ἐλευθέρα» εἶπε τῇ ἀηδὼν.

— Εὐχαριστῶ ἀπεκρίθη αὕτη.

Ἡ ἀηδὼν οὐδὲν ἔχυσε δάκρυον, ἀλλ' ὕστατον δούσα τῷ ῥόδῳ ἀσπασμόν, ὑψώθη εὐθὺς ἄνωθεν αὐτοῦ μετὰ ἀνεωγμένων πτερύγων εἰς μέγα ὕψος, εἶτα αἴφνης ἐπανακλείουσα ταύτας ἔπεσε νεκρὰ πρὸς τὸ συντρόφον αὐτῆς.... Φ. Μ.

ΜΥΡΑ

Τραχέως τὰ μύρα ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ῥώμην μετεδόθησαν, καὶ τοὶ δὲ αὐστηρῶς τὸ πρῶτον ἡ πώλησις ἀπηγορεύθη, ἡ χρῆσις καθ' ἐκάστην ἐπετείνεται. Οἱ Ῥωμαῖοι κατακτήσαντες τὴν Αἴγυπτον, Ἰνδίας, Ἀραβίαν ἐξῆγον τῶν χωρῶν τούτων ἀφθονὰ μύρα, οἷς προσέθετον τὰ τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλιτίας.

Τὸ κοινότερον τῶν μύρων αὐτῶν ἦν ὁ εὐώδης σχοῖνος, οὗτινος ἀποκλειστικὴ χρῆσις ὑπὸ τῶν ἑταίρων ἐγένετο τὰ πολυτιμότερα ἦσαν τὰ ῥόδα τοῦ πεστοῦ ὁ νάρδος τὸ μέγαλιον, τὴλίον τὸ μιλκλάθρον, ὀπιοθάλαμον, κινάμων κλπ. Ἐχρῶντο τούτοις μετὰ τρελλῆς σπατάλης ὅπως ἀρωματίζουσι τὰ λουτρά, τοὺς θαλάμους, τὰς κλῖνας, ὡς περ δὲ οἱ Ἕλληνες εἶχον διάφο-

ρα μύρα δι' ἕκαστον μέλος τοῦ σώματος ἀνεμίγνυον δὲ ταῦτα μετὰ τοῦ οἴνου.

Tunc me vina juvent nardo confusa rosisque,
Sertaque et unguentis sordida facta coma
(Gallus)

ἔχον τοιαῦτα ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν συνδαιτυμόνων κατὰ τὰς παραστάσεις δὲ τὸ παραπέτασμα τὸ καλύπτον τὸ ἀμφιθέατρον δι' ἀρωμάτων ἐραντίζετο, καὶ οὕτω ἐπιπτε ἐπὶ τῶν θεατῶν καὶ ἠθοποιῶν βροχὴ μύρων καὶ ἀρωμάτων. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀστοὶ πρὸ τῆς μάχης ὡς καὶ μετὰ τὴν νίκην διὰ τῶν πολυτιμότερων μύρων ἐραντίζοντο.

Κατὰ τὴν κηδείαν τῆς συζύγου αὐτοῦ Πόππης ὁ Νέρων ἔκαυσε ἐπὶ τῆς πυρᾶς ταύτης πλείονα ἀρώματα ἢ ὅσα παράγει ὀλόκληρος ἡ Ἀραβία ἐπὶ ἕτος. Ὁ δὲ Πλάνκιος Πλάγκος καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τῆς Τριαυδρίας ἀνεκαλύφθη ἔνεκα τῆς ὀσμῆς τῶν μύρων τῆς ἐξερχομένης τοῦ οἴκου εἰς ὃν εἶχε καταφύγει.

Οἱ Σῆρες μεγάλην μύρων χρῆσιν ποιοῦνται ἐν τῇ λατρείᾳ καὶ ταῖς οἰκιακαῖς ἀνάγκαις αὐτῶν καίουσιν ξύλα καὶ ῥητίνας εὐώδεις ἐνώπιον τῶν βωμῶν, καὶ ἀναμιγνύουσι ταῦτα τοῖς φαγητοῖς. Ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπιζητοῦνται τὰ ἀφροδισιακὰ μύρα γινώσκουσι δὲ σκευασίαν τινὰ σχηματιζομένην ἐξ ἀμβάριδος, μόσχου, ἀνθέων καννάβωος, ὀπίου καὶ ἐτέρων δραστικῶν οὐσιῶν, ἥτις θερμαινομένη ἐπὶ μικρὸν καὶ θρυπτομένη διὰ τῆς χειρὸς εἰς ἠδονικούς παραδίδει σπασμούς, τὰς μικρόποδας καλλονὰς τὰς οἰκούσας τὸ οὐράνιον κράτος.

Οἱ κηθηταὶ τοῦ Ζωροάστρου ἔκκινον ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πυρὸς τοῦ βωμοῦ τρεῖς τῆς ἡμέρας μύρα. Ἐπι δὲ τανῦν ἐν Ἀνατολῇ θεωροῦσι ἀναπόφευκτον τῆς φιλοξενίας τὸ ῥαντίζειν τοὺς ξενιζόμενους διὰ ἀφεψήματος ῥόδων καὶ μύρων ἀλόης ἀπερχομένων.

Αἱ αἰγυπτιακὰ μούμαι ὅπως διατηρῶνται ἠλείφοντο δι' ἀρωμάτων, αἱ δὲ γυναῖκες ἐν Αἰγύπτῳ ἔφερον μετ' αὐτῶν, ὡς νῦν αἱ Κινέζαι, πυξίδας ῥητινῶν εὐωδῶν. Καθ' Ἠρόδοτον δὲ αἱ τῶν Σκυθῶν γυναῖκες βρέχουσαι θραύουσι διὰ λίθου ξύλον κυπρίσσου, κέδρου καὶ λιβάνου καὶ σχηματίζουσαι ζύμην καταπλάσσονται τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπον ὅπερ εὐωδιᾷ καὶ ὅταν ἐξάγῃσι τὸ κατάπλαστον τοῦτο ἀγύονται καθαραὶ καὶ λαμπραὶ. (Ἡρ. Δ. 75).

Η ΑΤΜΗΛΑΤΟΣ ΟΙΚΙΑ
ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΕΝ ΤΗ ΑΡΚΤΩΙ ΙΝΔΙΚΗ
ΤΟΥ
JULES VERNE

Θ'. ΕΚΑΤΟΝ ΚΑΘ' ΕΝΟΣ.

Ἀληθῶς πενήτηντα ἕως ἐξήλονται ἐλέφαντες ἠκολούθουν ἡμᾶς; ἦδη δὲ οἱ προπορευόμενοι μάλιστα δέκα μέτρα ἀπέχον τοῦ Steam-House. Ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάδιζεν ὁ μέγιστος πάντων, μετ' αὐτὸν δὲ πλείστοι θήλειαι, οἵτινες εἰσὶν οἱ ἀληθεῖς ὀδῆγοι, φροντίζοντες περὶ τῶν μικρῶν, διαγινώσκοντες τὸν κατὰλληλον χρόνον καὶ τόπον διὰ σταθμούς.

«Λοχαγε, ἠρώτησα τὸν Χῶδ, ἡ ἐξ ἐλεφάντων ὀπιθορυλακὴ ἡμῶν ὀλοὴν αἰξάνει! Ἐπιμένεις μηδὲν ἐξ αὐτῶν φοβούμενος;

— Πρρ! ἀπήντησεν. Οὔτε τίγρεις, οὔτε πάνθηρες εἰσὶν ὅπως φοβηθῶ!»

Ἄλλ' ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει ταύτῃ ὁ Καλαγάνης ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς σημεῖον ἀποδοκιμασίας.

«Μοὶ φαίνεται ἀνησυχῶν, Καλαγάνη» εἶπεν αὐτῷ ὁ Βάνξ.

— Δυναμέθῃ ἐπισπεύτει; ἠρέσθη ἐρωτήσας ὁ Ἰνδός.

— Εἶναι δύσκολον, ὑπέλαθεν ὁ μηχανευτής, ἐν τούτοις ἂς δοκιμάσωμεν.»

Καὶ ὁ Βάνξ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ πυργίσκου, ταυτοχρόνως δὲ οἱ χρεμετισμοὶ τοῦ χαλκοῦ γίγαντος ἐγένοντο συνεχέστεροι, τὸ δὲ βῆμα αὐτοῦ ταχύτερον· ἀλλὰ καὶ οἱ ἐλέφαντες ἔσπευσαν τὸ βῆμα, ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν τηροῦντες. Μετὰ μεσημβρίαν τῆς ὁδοῦ ἐξελιστομένη; ὀπισθεν ἡμῶν εἰς μυλίων τινων εὐθεῖαν γραμμὴν σοβαρῶς ἀνησυχῆσθαι βλέποντες τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλεφάντων καταπληκτικῶς αὐξήσαντα! ἠριθμοῦντο τότε εἰς οὐχ ἥττονας τῶν ἑκατόν.

Τὰ ζῶα ταῦτα ἐβάδιζον εἰς διπλὴν καὶ τριπλῆν σειρὰν, σιγῶντα, τὰ μὲν ἔχοντα ἐγγεραμένην τὴν προβοσκίδα, τὰ δὲ ὑψωμένους τοὺς χαυλιόδοντας. Ἢ νῦξ προσήγγιτε, προσηνύετο δὲ ζοφερὰ, ἐπειδὴ εἶδος ομίχλης ἐπληκτο ἐπὶ τὰς ὑψηλὰς ζώνας τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ μηχανευτής ἀπεφάσισεν ὅπως ποιήτῃ σταθμὸν εὐθὺς ἄμα εὐρίσκοντες εὐρύτεραν ἕκτασιν ἐν τῇ κοιλάδι, ἐ-

πιτρέπουσαν τῇ ἀπειλητικῇ ταύτῃ ποίμνῃ ὅπως συνεχίσῃ τὴν πρὸς νότον μετακίνησιν αὐτῆς.

Ἀλλὰ θὰ ἐπραττοῦν τοῦτο οἱ ἐλέφαντες καὶ δὲν θὰ προὔτιμων ὅπως σταθῶσι καὶ οὔτοι; ἰδοὺ τὸ ζήτημα.

Πρὸς δὲ οἱ ἐλέφαντες ἤρξαντο ἐκβάλλοντες ἰσχυρὸν ἀλλ' ὑπόκωφον βρυχηθμόν.

«Εἶναι ἡ φωνὴ, ἦν τὰ ζῶα ταῦτα ἐκβάλλουσιν ὅταν ἐχθρὸς τις εὐρίσκειται ἐνώπιόν των» εἶπεν ὁ Ἰνδός.

— Ἡμᾶς ἴσως θεωροῦσιν ὡς τοιούτους; ἠρώτησεν ὁ Βάνξ.

— Τὸ φοβοῦμαι» προσέθηκεν ὁ Καλαγάνης.

Ὁ θόρυθος οὗτος ὁμοιάζε πρὸς μεμκρυσμένην βροντήν· ἀκουσθῶντες, τὸ ἄκρον τῆς προβοσκίδος των ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἐλέφαντες, ἐξῆγον ἰσχυρὰς πνοὰς ἀνέμου, ὅν διὰ μικρῶν εἰσπνοῶν εἶχον εἰσάξει εἰς τοὺς ὑπερμεγέθεις πνεύμονάς των.

Ἦν ἡδὴ ἡ ἑνάτη ἐσπερινὴ ὥρα.

Μικρὰ κοιλὰς ἡμικυκλική, ἡμίσειας μυλίων πλάτος ἔχουσα, ἐρησιμειν ὡς ἀρχὴ τῆς πρὸς τὴν λίμνην Πουτουρίαν ἀγούσης· ἀλλ' ἡ λίμνη αὕτη ἀπέχετο περὶ τὰ 15 χιλιομέτρα ἔτι ὥστε ἠδυνατοῦμεν ν' ἀφιχθῶμεν εἰς αὐτήν. Οὕτως ὁ Χαλκοῦς Γίγας ἔστη, ὁ δὲ Στῶρ ἔλαβε διαταγὴν ὅπως ἔχη τὸν λῆθητα ὑπὸ πίεσιν, ἵνα τὸ ὄχημα δύναται ἀμέσως νὰ ἐκινήσῃ.

Ὁ συνταγματάρχης εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του· οἱ λοιποὶ ἄπαντες ἐγρηγοροῦμεν. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν οἱ βρυχηθμοὶ τῶν ἐλεφάντων ἠλαττώθησαν καὶ κατὰ μικρὸν ἐντελῶς ἔπχυσαν. Ἢ νῦξ ἦν ἐντελῶς ἡμερος. Οὐδὲν πλέον ἠκούομεν ἐκτὸς τοῦ ἐλαφροῦ ῥόγγου τοῦ χαλκοῦ γίγαντος, οὐδὲν δ' ἐβλέπομεν ἐκτὸς τοῦ κηνοῦ ὅστις συνοδεύομενος ὑπὸ τινων σπινθήρων ἐξήρχετο τῆς προβοσκίδος του.

«Βλέπετε ὅτι εἶχον δίκαιον! εἶπεν ὁ λοχαγός, οἱ κηλοῖ μου φίλοι ἀπῆλθον.

— Κατευόδιον προσέθηκα.

— Ἀπῆλθον! εἶπεν ὁ Βάνξ κινῶν τὴν κεφαλὴν. Θὰ τὸ ἴδωμεν!»

Εἶτα κελῶν τὸν μηχανικόν.

«Στῶρ, εἶπε, τοὺς ἠλεκτρικοὺς φανούς.»

Μετὰ ἑξήκοντα λεπτὰ δύο ἠλεκτρικαὶ ἀκτίνες ἐξεπήδησαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ χαλκοῦ γίγαντος καὶ δι' αὐτομάτου μηχανισμοῦ περιῆλθον

πάντα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Οἱ ἐλέφαντες περιέολλον πανταχόθεν τὸ Steam-House. Δι' ὀπτικῆς δ' ἀπάτης ἐκείνοι ἐφ' ὧν ἀντηκίλα· ὁ τὸ φῶς ἐλάμβανον γιγαντικὰς διαστάσεις, καὶ ταπληττόμενοι δ' ὑπὸ τοῦ ἀπλέτου φωτός ἐξηγείροντο αἴφνης φρικώδεις ἐξάγοντες γρυλλισμοὺς, μετ' οὐ πολὺ δὲ τῆς λύσεως ταύτης μεταδοθείσης εἰς πάντας ἠγέρθη αἴφνης ἐκκωφευτικὴ συναυλία ὡς εἰ χιλιάδες σκαλίγγων ἀντήχουν.

Τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διεκόπη αἴφνης καὶ ὁ θόρυθος ἀμέσως ἔπχυσε.

«Εἶσι περὶξ ἡμῶν, εἶπεν ὁ μηχανευτής.

— Χούμ!» ἐποίησεν ὁ λοχαγός οὔτινος ἡ ἐμπιστοσύνη ἤρξατο κλονιζομένη.

Ἀνυπομονοῦντες ἀνεμείναμεν τὴν πρωτὴν καθ' ὅλην τὴν νύκτα οὐδεμίαν ἐχθρικὴν ἐπίδειξιν ἐποίησαν οἱ ἐλέφαντες· ἀλλὰ οὐδεὶς τούτων ἐκινήθη, τὸ δὲ Steam-House πανταχόθεν εἶχε κυκλωθῆ.

Ἄρα τῇ πρώτῃ γενικῇ συγκλήσει διεδόθη μεταξὺ τῶν ἐλεφάντων, οἵτινες διεκίνοῦν τὰς προβοσκίδας, προσέτριβον τοὺς χαυλιόδοντας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐράντισαν ἐκυτοὺς δι' ὕδατος, κατεβρόχθισαν ὀλίγον χόρτον καὶ ἐπὶ τέλους προσήγγισαν τὸ Steam-House.

Ἐν τούτοις ὁ Βάνξ ῥητὴν διαταγὴν ἔδωσεν ἡμῖν ὅπως μὴ προκλῆσωμεν τούτους.

Ἀλλὰ τί θὰ ἐπραττοῦν τὰ ζῶα ταῦτα ὅταν θὰ ἐβλεπον τὸν χαλκοῦν ἡμῶν ἐλέφαντα χρεμετίζοντα, τὴν προβοσκίδα αὐτοῦ ἐξάγουσαν σίφωνας ἀτμοῦ καὶ τοὺς πόδας του ἐγειρομένους καὶ ἐπαναπίπτοντας ὅπως θέσωσιν εἰς κίνησιν τοὺς δύο οἰκούς;

Ὁ συνταγματάρχης, ὁ λοχαγός, ὁ Καλαγάνης καὶ ἐγὼ εἰμεθα εἰς τὸ πρόσθιον ὄχημα, ὁ λοχίας καὶ οἱ ἐταῖροι του εἰς τὸ ὀπίσθιον. Ὁ Καλοῦθ ἐπλήρου τὴν ἐστίαν. Ὁ δὲ Βάνξ ἐν τῷ πυργίσκῳ παρὰ τῷ Στῶρ ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ρυθμιστοῦ καὶ πᾶρατα ὅζυς συριγγὸς ἀντήχησεν. Οἱ ἐλέφαντες ἔτειναν τὰ οὐς, εἶτα μικρὸν ὑποχωροῦντες κατέλιπον ἐλευθέραν διόδον, καὶ τὸ ὄχημα ἡμῶν ἐκινήθη.

Κατὰ πρῶτον ζῶηρον αἰσθημα ἐκπλήξεως κατέσχε τὰ ζῶα ταῦτα, ἀλλὰ πᾶρατα ἄπαντα ἐκινήθησαν καὶ τὰ μὲν ἐβάδισαν ἔμπροσθεν ἡμῶν τὰ δ' ὀπισθεν, ταυτοχρόνως δὲ ἐκ τῶν πλαγίων ἐλέφαντες τινὲς συνώδεον ἡμᾶς, ὡς

ἰπποταὶ τὰς θύρας τῶν ὀχημάτων. Ἄρρενες καὶ θήλειαι βυθίζοντες ἀναμίξ, παντὸς μεγέθους καὶ ἡλικίας ἐν τάξει περὶ ἡμᾶς συνωθοῦντο.

«Συνκινῶ νὰ μᾶς συνοδεύσωσιν οὕτω μέχρι τῆς ὄχθης τῆς λίμνης... εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Καλαγάνης, ἀλλὰ τί συμβήσεται ἅμα ἡ ὁδὸς γαίτη στενωτέρᾳ; ἰδοὺ ὁ κίνδυνος!

Οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη ἐπὶ τρεῖς ὥρας καθ' ἂς διήλθομεν δώδεκα ἐκ τῶν δεκαπέντε χιλιομέτρων, ἄπερ ἔδει διανύσαι ὅπως ἀφιχθῶμεν εἰς τὴν λίμνην Πουτουρίαν. Ἢ χώρα οὐ μόνον ἀγρία ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἐρημος.

Περὶ τὴν 11 ὥραν ἡ ὁδὸς ἤρξατο τραχυτέρα καὶ στενωτέρα καθιστωμένη. Ἢ κατάστασις λοιπὸν ἡρῶν ἄγαν ἐπικίνδυνος οὕσα, ἐπὶ μάλλον ἐδεινοῦτο. Τὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν ζῶα ἤρξαντο ὠθοῦντα τὸ ὄχημα ὅπως προχωρήσωσιν πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἦν φόβος μήπως κρημνίσωσιν ἡμᾶς εἰς τι τῶν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ βαράθρων. Ἢδυνατοῦμεν δὲ κινηθῆναι οὔτε πρὸς τὰ ἔμπροσ οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω! Οὕτω νέαν ἐντασιν ἔδωσεν ὁ μηχανευτής εἰς τὴν δύναμιν τοῦ χαλκοῦ γίγαντος, ὅστις ἐκινήθη πρὸς μικρὸν καὶ οἱ χαυλιόδοντες του ἐνεπήγησαν εἰς τὰ πλευρὰ ἐλεφάντος τινος.

Εἰς τὴν κραυγὴν πόνου τοῦ ζῶου, ἀπεκρίθησαν οἱ μανιώδεις βρυχηθμοὶ ὀλοκλήρου τοῦ στίφους. Ἢ πάλιν ἦν ἐπὶ θύρας. Ἐδράξκαμεν τὰ ὄπλα, ἐπληρώσαμεν αὐτὰ διὰ κωνικῶν σφαιρῶν καὶ τὰς κερσίνιας δι' ἐκρηκτικῶν καὶ ἡμεθα ἔτοιμοι ὅπως ἀποκρούσωμεν τὴν ἐφοδὸν Πρῶτος ὤρμησε κατὰ τοῦ χαλκοῦ γίγαντος γιγαντικὸς ἄρρη.

«Εἶς «Γουνέχ!» ἔκραξεν ὁ Καλαγάνης.

— Μπᾶ! ἓνα μόνον χαυλιόδοντα ἔχει, εἶπεν ὁ Χῶδ.

— Δι' αὐτὸ τοῦτο εἶναι προμερώτερος! ὑ προσέθηκεν ὁ Ἰνδός.

Ὁ Καλαγάνης ἔδωσεν αὐτῷ τὸ ὄνομα, ὅπερ δίδουσιν εἰς τοὺς ἄρρενας τοὺς ἔχοντας ἓνα χαυλιόδοντα, οἵτινες εἰσὶν ἰσχυρότατοι καὶ θηριωδέστατοι ἰδίως ὅταν στεροῦνται τοῦ δεξιῦ χαυλιόδοντος, ὡς ὁ καθ' ἡμῶν ἐπελθὼν.

Ὁ γουνέχ οὗτος ταπεινώσας τὴν προβοσκίδα, ἧς ἐν τῇ μάχῃ οὐδέποτε ποιοῦνται χρῆσιν, ὤρμησε κατὰ τοῦ χαλκοῦ γίγαντος. Ὁ χαυ-

λιόδους αὐτοῦ ἐπληξε τὸ χαλκοῦν ἔλασμα εἰς τὰ στῆθος· καὶ διεστρέψεν αὐτὸ, ἀλλὰ συναντήσας τὸν πυκνὸν σιδηροῦν λέβητα κατεθραύσθη.

Ὁλόκληρον τὸ ὄχημα διεσείσθη, ἀλλὰ προχώρησεν ἀποφυγὸν τὸν γουνέχ.

Ἄλλ' ἡ ἐπίκλησις αὐτοῦ ἠκούσθη καὶ ἠννοήθη. Ἄπαν πὸ πρὸς τὰ ἔμπροσ. στίφος ἔστη καὶ παρουσιάξεν ἀνυπέβλητον κώλυμα κρέατος. Ταυτοχρόνως τὸ ὀπίσθιον στίφος βιαίως πρὸς τὴν βεράνδαν ὤρμησε. Πρὸς δὲ οἱ ἐκ τῶν πλευρῶν ἐγείραντες τὰς προβοσκίδας ἔθετον τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν ὀχημάτων.

Ὅπλα καὶ καραβίνες πάραυτα ἠτοιμάσθησαν.

Ἀπροσχή, φίλοι, ἀνέκραζεν ὁ λοχαγὸς, σκοπεύσατε αὐτοὺς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προβοσκίδας ἢ εἰς τὰ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν κοίλωμα.

Πλεῖστοι πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν, ὑπὸ ὠρυγμοῦ ὀδύνης ἀκολουθηθέντες. Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐλέφαντες ἔπεσαν ὀπισθεν ἢ κατὰ τὰ πλευρά, οἱ πρὸς τὰ ἔμπροσ. ὑπεχώρησαν πρὸς μικρὸν καὶ ὁ χαλκοῦς γίγας ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

ἈΠληρώσατε τὰ ὄπλα καὶ ἀναμείνατε», εἶπεν ὁ Χώδ.

Παρήγγελλεν ὅπως ἀναμείνωμεν τὴν προσβολὴν τοῦ στίφους ἧτις οὐδαμῶς ἐβράδυνε.

Συνκυλία μκνιωδῶν καὶ ὑποκώφων ὠρυγμῶν ἐξερράγη αἴρνης.

ἌἘμπρός! ἔκραζεν ὁ Βάνξ.

— Πῦρ! ἀνεβόησεν ὁ Χώδ.

Καὶ εἰς τοὺς ἐσπευσμένους τῆς μηχανῆς στόνους, ἠνώθησαν οἱ πυροβολισμοί. Δύσκολον ἐν τῇ συγχίσει ταύτῃ νὰ πυροβολήσῃ τις ἐπιτυχῶς. Καὶ μὲν ἐκάστη σφαῖρα ἐπληττε, ἀλλ' οὐχὶ θανασίμως. Οὕτως οἱ ἐλέφαντες, πληγωνόμενοι, καθίσταντο μκνιωδέστεροι καὶ εἰς τοὺς πυροβολισμοὺς ἡμῶν ἀνταπεκρίνοντο διὰ πληγμάτων τῶν χαυλιοδόντων διατρυπούντων τὰς πλευράς τοῦ Steam House. Εἰς τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἐκρήξεις τῶν ἐκρηκτικῶν σφαιρῶν ἐντὸς τῶν σωμάτων τῶν ἐλεφάντων, προσετίθετο ἡ ἐξκκόντισις τοῦ θερμοῦ ἀτμοῦ καὶ οὕτως ὁ χαλκοῦς γίγας διεσκρόπιζε καὶ ἀπώθει τὰ στίφη, διακινῶν τὴν προβοσκίδα καὶ πλήττων διὰ τῶν μεταλλικῶν χαυλιοδόντων του.

ἌΖήτω! Ζήτω! ἔκραύγαζεν ὁ λοχαγὸς ὀρμῶν πρὸς τὰ κινδυνωδέστερα μέρη.

Ἄλλ' αἴρνης προβοσκίς τις ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ συνταγματάρχου Μουνρώ, καὶ καθ' ἣν στιγμήν ἐμελλεν ἐξκκοντίσῃ αὐτὸν, ὁ πέλεκυς τοῦ Καλαγχάνη εἰς δύο διεχώρισε ταύτην. Οὕτω ὁ Ἰνδὸς ἰδιαιτέρην ὑπὲρ τοῦ συνταγματάρχου πάντοτε ἐδείκνυε μεριμνᾶν.

ἌΧ! οἶκν ἰσχὺν περιέκλειεν ὁ χαλκοῦς γίγας.

Μετὰ πόσης βεβαιότητος εἰσέδυν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συνωθουμένων ἐλεφάντων! Καὶ ἐπειδὴ οἱ ὀπισθεν ἡμῶν ἐλέφαντες ὄθουν τὸ ὄχημα διὰ τῶν κεφαλῶν των, ἐχωροῦμεν πολὺ τυχύτερον τοῦ συνήθους.

Αἴρνης νέος θόρυβος ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς συνταρξέως ἀντήχησε. Στίφος δ' ἐλεφάντων ὄθουν τὸ δεύτερον ὄχημα κατὰ τῶν βράχων.

ἌἘλθετε ἐδῶ! ἔκραζεν ὁ Βάνξ εἰς τοὺς ἐν τῷ δευτέρῳ ὀχήματι εὐρισκομένους.

Ἦδη ὁ Γούμης, ὁ λοχίς καὶ Φώξ ἐν σπουδῇ ἐπήδησαν εἰς τὸ πρῶτον ὄχημα.

ἌΚαὶ ὁ Παρκζῶδ; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς Χώδ.

— Δὲν ἐννοεῖ νὰ καταλίπῃ τὸ μκνηρεῖον.

— Φέρετέ τον διὰ τῆς βίβης! ἔκραζεν ὁ Βάνξ.

Ἐθεώρει ἀτίμως τὸ καταλιπεῖν τὴν θέσιν ἐφ' ἣ ἐτάχθη, ἀλλ' ἀδυνατῶν ὅπως ἀντιστῇ εἰς τοὺς ῥωμκλέους τοῦ Γούμη βροχίονας, ἤχη εἰς τὸν θάλαμον.

ἌΕἶθε ὄλοι ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Βάνξ.

— Ναὶ! ἀπεκρίθη ὁ Γούμης.

— Θραύσατε τὸνδεσμὸν τῶν δύο ὀχημάτων» καὶ διὰ τῶν πελέκων ἐκκοπέντων τῶν προσαρμολόζοντων τὰ δύο ὀχήματα δεσμῶν, τὸ δεύτερον ἔμεινε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἦν καίρός! τὸ ὄχημα αὐτὸ συνταρχθέν, ὑπεγηγερέθη καὶ εἶτα πληρωθὲν ἐλεφάντων κατεσυνατρίβη μετὰ μικρὸν.

ἌἈξῆσον τὸ πῦρ, Κκλοῦθ! ἔκραζεν ὁ Βάνξ.

Ἦμισυ χιλιόμετρον ἔτι, τελευταία προσπάθει καὶ ἀφικνούμεθα εἰς τὴν λίμνην Πουτουρίκν.

Τὴν τελευταίαν ταύτην προσπάθειαν ἐποίησεν ὁ χαλκοῦς γίγας καὶ ὑπὸ τὴν δεξιάν του Σῶρ χεῖρα, διασχίζων τὸν φοργμὸν τῶν γιγαντικῶν ζώων, πλήττων ζεματίζων καὶ ὄθων ταῦτα ἀφίχθη εἰς δέκα λεπτῶν ἀπὸ τῆς λίμνης ἀπόστασιν.

Ὁλίγη ἔτι ζῶα ἤρκει ὅπως ἀπωθήσωμεν καὶ

εἰσπρόσμεθα εἰς τὴν λίμνην. Ἦ πίεσις τοῦ ἀτμοῦ ἦν ὀκτῶ ἀτμοσφαιρῶν καὶ τὸ ὑπολειπόμενον ὄχημα ἠκολούθει τὸν χαλκοῦν γίγαντα σπαράσσοντα τὰ λείψανα τῶν ἐπὶ τῆς γῆς κειμένων ἐλεφάντων. Τέλος ἀφίχθημεν εἰς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης καὶ μετ' ὀλίγον τὸ Steam-House ἐκλυμίνετο ἐπὶ τῶν γαληνιζίων ὕδατων.

ἌΕὐλογητὸς ὁ Θεός! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες ἐλέφαντες τυφλωθέντες ὑπὸ τῆς μκνίης εἰσήλθον εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐδοκίμασαν ὅπως πλησιάζωσιν ἡμῶν. Ἀλλὰ τὸ ὄχημα ἡμῶν ἐμκκρόνη τῆς ὄχτης, καὶ σφαῖραι τινὲς ἐν καιρῷ ἀπηλευθέρωσαν ἡμῶν τῶν θηρίων αὐτῶν καθ' ἣν στιγμήν αἱ προβοσκίδες αὐτῶν ἠγγίζον τὴν βεράνδαν.

ἌΑ! λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ Βάνξ, τί νῦν φρονεῖς περὶ τῶν μελιχιῶν ἐλεφάντων;

— Πφφ! εἶπεν ὁ λοχαγός, εἴαν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐκκτῶν χονδροζώων αὐτῶν ὑπῆρχον τριάκοντα τίγρεις, γίνω τὸν βαθμὸν μου ἐάν νῦν ὑπελείπετο εἰς ἡμῶν ζῶα ὅπως διηγῆθη τὸ συμβεβηκός.

Η ΛΙΜΝΗ ΠΟΥΤΟΥΡΙΑ.

Ἦ λίμνη Πουτουρία, ἐν ἣ προσωρινὸν εὑρομεν καταφύγιον, καίτοι τεσσαράκοντα περίπου χιλιόμετρα ἀνατολικῶθεν τῆς Δημόης. Ἦ πόλις αὕτη πρωτεύουσα τῆς ὀμωύμου ἐπαρχίας δεσπόζει τοῦ μέρους τούτου τῶν Βουλδενκούδων. Ἄλλ' ἐκεῖθεν τῶν τειχῶν αὐτῆς, ἰδίως πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Βινδυῶν γῶρην ἐλαχίστην ἀσχεῖ ἐπιρροήν.

Ἦ θέσις ἡμῶν ἦν ἀνησυχαστική· στερηθέντες τοῦ δευτέρου οἴκου, ὅστις ἐχρησίευσεν ὡς ἐνδικαίτημα τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐκδρομῆς, ἐστερήθημεν τῶν προμηθειῶν τροφίμων καὶ ἐφοδίων ἡμῶν, ἐξ ὧν ὑπελείπετο ἡμῖν μόλις μία δωδεκάς φουτιγγίων.

Παραδεχόμενοι δ' ὅτι τὴν ἐσπερὰν τῆς ἐπιούσης ἢ ἀφικνούμεθα εἰς τὸν ἐβδομηκοντα χιλιόμετρα ἔτι ἀπέχοντα σταθμὸν ἔδει νὰ διέλθωμεν εἰκοσιτέσσαρες ὥρα, ἀσπιτοί. Ἀλλὰ τὸ χειρίστον οὐκ ἦν ἡ ἐλπίσις τροφῶν, ἀλλὰ ζύλων, ἐπειδὴ ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρων ὥρων εἰργάζετο ἀδικαίως ἡ μηχανὴ ἄπασα δὲ ἡ προμηθειὰ κατὰ τὴν εἰς τὴν λίμνην ἀφίχθη ἡμῶν εἶχεν ἐξαντληθῆ.

ἌΝῦν εἶπεν ὁ Βάνξ, ἡ πίεσις κατῆλθεν ἤδη εἰς δύο ἀτμοσφαιρας, δύσκολον δ' ἀνμὴ ἀδύνατον ν' ἀφίχθωμεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

— Ποῖον εἶναι τὸ πλάτος τῆς λίμνης; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ὁ Καλαγχάνης ὑπολογίζει εἰς ἑπτὰ ἑως ὀκτῶ μίλια, δεόμεθα δὲ πολλῶν ὥρων ὅπως διέλθωμεν αὐτὴν καὶ ἐκπαλαμδῶν, μετὰ τεσσαράκοντα λεπτῶν ἢ μκχανῆ ἢ ἀρχῆ.

— Τότε, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, ἄς διανυκτερεύσωμεν ἐν τῇ λίμνῃ καὶ αὔριον σκεπτόμεθα.

Τῇ ἐβδόμῃ ὥρα ἐλαφρὰ ὀμίχλη ἠρξάτο ἐγειρομένη ἐκ τῆς λίμνης. Μετὰ θερμὴν ἡμέραν, ἀνεμίγησαν τὰ ὑψηλὰ καὶ χθαμαλὰ τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα καὶ μετ' οὐ πολὺ ἄπασα ἡ λίμνη ἀπόλλυτο ὑπὸ ὀμίχλην ὀλίγον τὸ πρῶτον πυκνὴν, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ζοφομένην.

Ὡς προσέειπεν ἡμῖν ὁ Βάνξ, περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἐλέφας ἔπαυσε κινουμένος· ἐλλείψει ζύλων, ἐπέπλεε δ' ἠρέμα ἐπὶ τῶν ὕδατων τῆς λίμνης. Ἐνεκεν τῆς ὀμίχλης ἠδυνάτουμεν ὑπολογίσασι τὴν ἀπὸ τῶν ὀχθῶν χωρίζουσιν ἡμῶν ἀπόστασιν. Ὁ Βάνξ μετεκκλέσατο τὸν Καλαγχάνην. Εἵμεθα τότε ἄπαντες ἐν τῷ ἐστιχτορίῳ οὔτινος, τὸ ἐκ τῶν λαμπτήρων αὐτοῦ φῶς δὲν ἐφαίνεται ἐξῶθεν, ἐπειδὴ ἐστερεῖτο θυρίδων ἐκ τῶν πλευρῶν. Προφύλαξις ἀναγκαία, ἐπειδὴ ἔδει νὰ ἦ ἀγνώστος ἡ θέσις τοῦ Steam-House τοῖς κκοποιοῖς, οἵτινες ἴσως περιέρχονται τὰς ὄχθας.

Εἰς τὰς ἀπευθυνθείσας αὐτῷ ἐρωτήσεις ὁ Καλαγχάνης κατὰ πρῶτον ἐνεδοίκατο ν' ἀποκριθῆ.

ἌΕἶδομεν, Καλαγχάνη, ἐπιμόνως ὑπέλαθεν ὁ Βάνξ.

Γινώσκεις ἐντελῶς τὴν ἔκτασιν τῆς Ποιτούρικης;

— Ναι, κύριε, ἀλλὰ δύσκολον ἐν τῇ ὀμίχλῃ ταύτῃ...

— Δύνασαι νὰ ὑπολογίσῃς κατὰ προσέγγισιν πόσον ἀπέχουμεν τῆς ἐγγυτέρης ὄχτης;

— Ναι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰνδὸς σκεφθεὶς μικρὸν, δὲν ἀπέχομεν πλέον τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μιλίου τῆς ἀνατολικῆς ὄχτης, ἐξ ἧς ἀρχεται ἡ ὁδὸς τῆς Γιουβουλπώρης.

— Ναι, ἀλλ' ὅπως ἀφίχθωμεν ἐκεῖσε δεόμεθα μιὰ ἑως δύο ἡμερῶν πορείας, αἱ δὲ τροφαὶ ἡμῶν ἐξαντληθήσονται.

— Οὐαὶ! ἤδυνά τοις ἡμῶν, ὑπέλαβεν ὁ Καλαγάνης νὰ ἀφίχθῃ εἰς τὴν ὄχθη τὴν νύκτα ταύτην.

— Πῶς; — Κολυμβῶν.»

Ἄγνοῦ πῶς διέκρινα ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Καλαγάνη ἐσπερείτο τῆς συνήθους εἰλικρινείας.

«Θὰ ἐπιχειρήσῃς ὅπως διαπλεύσῃς τὴν λίμνην κολυμβῶν; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης προσεκτικῶς ἀτενίζων τὸν Ἴνδον.

— Ναι, συνταγματάρχα, καὶ πιστεύω νὰ ἐπιτύχω.

— Μεγάλην φίλε θὰ μὰς προσφέρῃς ὑπηρεσίαν, ὑπέλαβεν ὁ Βάνξ, ἐπειδὴ ἀφίχθεις εἰς Γιουβουλπώρην εὐκολον νὰ κομίσῃς ἡμῖν βοήθειαν.

— Εἰμί ἕτοιμος ὅπως ἀναχωρήσω! προσέθηκεν ἀπλῶς ὁ Καλαγάνης.

Ἀνεμένον ὅπως ἀκούσω τὸν συνταγματάρχην εὐχριστοῦντα τὸν Ἴνδον, ἀλλ' οὗτος θεωρήσας αὐτὸν προσεκτικῶς ἐκκλίσε τὸν Γούμην.

«Γούμη, εἶπεν ὁ Σιρ Ἐδουάρδος, εἶσαι ἐξάκριτος κολυμβητής, δὲν θὰ δυσκολευθῇς δὲ τὴν νύκτα ταύτην νὰ διαπλεύσῃς ἐν μίλιον.

— Καὶ δύο δύνάμι.

— Συνοδεύεις λοιπὸν τὸν Καλαγάνη;

— Οὐδένος ἔχω χρεῖαν, ὑπέλαβεν ὁ Καλαγάνης, ἀλλ' ἐὰν ἐπιμένῃ ὁ συνταγματάρχης, ἄς ἔλθῃ καὶ ὁ Γούμης.

— Ὑπάγετε λοιπὸν, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Βάνξ, καὶ ἐσπεύετε ὅσον καὶ θρακλέοι!

Τότε ὁ συνταγματάρχης λαμβάνων κατὰ μέρος τὸν Γούμην, ἐποίησάν τε αὐτῶν συστάσεις τινὰς καὶ μετὰ πέντε λεπτά οἱ δύο Ἴνδοι τὰ ἐνδύματα αὐτῶν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των ἔχοντες ἐνίχοντο ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀφνεῖς ἐκ τῆς ὀμίχλης γενόμενος.

Ἠρώτησα τότε τὸν συνταγματάρχην διατί ἐπέμεινε νὰ δώσῃ τῷ Καλαγάνη σύντροφον.

«Φίλοι μου, ἀπεκρίνατο ὁ Σιρ Ἐδουάρδος, αἱ ἀποκρίσεις τοῦ Ἴνδοῦ τούτου, οὐτινος μέχρι τοῦδε οὐδέποτε τὴν πίστιν ὑπέπτυσκα, μοὶ ἐφάνησαν ἀνελικρινεῖς. Προτείνων δ' ἡμῖν ὅπως ἀπέλθῃ, ὁ Καλαγάνης, εἶχεν ὑστεροβουλίαν τινά.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Βάνξ.

— Ἄγνοῦ, ἀλλὰ ζητήσας ὅπως ἐξέλθῃ, ἐπραξε τούτο οὐχὶ ὅπως φέρῃ ἡμῖν βοήθειαν.

— Μουρῶ, εἶπεν ὁ Βάνξ, ὁ Ἴνδος οὗτος

ἐδείχθη πάντοτε ἀφοσιωμένος, ἰδίᾳ πρὸς σέ! Νῦν ποῖον ἀπόδειξιν ἔχεις ὅτι μὰς προδίδει;

— Ἐνῶ ὁ Καλαγάνης ὠμίλει, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης, εἶδον τὸ δερμα αὐτοῦ μελανούμενον, καὶ ὅταν οἱ χαλκῶχρες μελανίζονται ἀπόδειξίς ὅτι ψεύδονται!

Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ Σιρ Ἐδουάρδου, ὡς βράδιον ἐβεβαίωθῃ ἦν βέβαιος. Οἱ Ἴνδοι ὅταν ψεύδονται μελανίζονται ἐλαφρῶς, ὅπως οἱ λευκοὶ ἐρυθμαῖσι. Τὸ σύμπτωμα τούτο οὐδόλως διέφυγε τὴν διορατικότητά τοῦ συνταγματάρχου.

Ἄλλὰ δικαίᾳ νὰ προδῶσῃ ἡμᾶς; ἠρώτησεν ὁ Βάνξ.

— Τοῦτο βράδιον γνωσθήσεται, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Βάνξ, ἐπραξας κελῶς δώσας αὐτῷ σύντροφον τὸν Γούμην, ὅστις ἐπιδέξιός καὶ εὐφυῆς, ὢν, ἐὰν ὑποθέσῃ τινὰ κίνδυνον...

— Τασούτον μάλλον, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, καθόσον προειδοποίησα αὐτὸν ὅπως προσέχη ἀπὸ τοῦ συντρόφου του.

— Νῦν, προσέθηκεν ὁ Βάνξ, θ' ἀναμείνωμεν τὴν πρωΐαν. Ἡ ὀμίχλη διαλυθήσεται ἄμικ τῆ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου.»

Ἐδεῖ λοιπὸν ἐγρηγορήσῃ κατὰ τὴν νύκτα. Οὕτω ἐνῶ το προσωπικὸν ἡμῶν ἐτοποθετήθη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἡμεῖς ἐκαθέστημεν ἐπὶ τῶν ἀνυκλίντρων τοῦ θαλάμου ἐλάχιστα ὀμιλοῦντες, καὶ εἰς πάντα θόρυβον τὸ οὐς τείνοντες.

Ἀίφνης, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν φωναὶ θηρίων ἐτάραξαν τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ἡ ὄχθη λοιπὸν ἦν πρὸς ΝΑ, ἀλλὰ θ' ἀπέειχεν ἀρκετὰ ἔτι, περίπου ἐν μίλιον. Στίφος ἀγρίων ζῴων κητῆλην ὅπως δροσισθῇ ἐν τῇ ὄχθῃ.

Ἐὰν ὁ Γούμης καὶ Καλαγάνης δὲν κητελήθησαν ὑπὸ τῶν θηρίων! εἶπεν ὁ Χῶδ.

— Δὲν φοβοῦμαι τὰς τίγρεις διὰ τὸν Γούμην! ἀπεκρίνατο ὁ συνταγματάρχης.

Αἱ ὑποψίαι ἐπηύξησαν ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ Μουρῶ ἠρξάμην δὲ συμμερίζομενος αὐτάς. Ἄλλὰ τί ἐκίνει τὸν Καλαγάνην ὅπως προδῶσῃ ἡμᾶς; Εἶχεν αἴτια ὅπως μισῇ τοὺς ξένους τοῦ Steam-House; οὐχὶ βεβαίως! Πρὸς τί ὁμως ὤθησεν αὐτοὺς πρὸς τὴν παγίδα ταύτην; Ἐκαστος ὑπὸ ζοφερῶν κατακλιμαζόμενος σκέψεων, ἀνυπόμονοι δ' ἀνεμένομεν τὴν λύσιν.

Ἀίφνης, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν οἱ ὠρυγμοὶ

ἐκόπτασαν ἀποτόμως, ἀναμφιβόλως διωχθέντων ὑπὸ τινος τῶν θηρίων.

Ἡ σιγὴ ἤδη οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου τῶν ὑδάτων φλοίσβου ἐταράσσεται ὁ ζέφυρος εἶχε κοπάσει. Ἐθεώρουν τὸ ὠρολόγιόν μου. Ἦν ἡ πέμπτῃ τῆς πρωΐας, σκότος δ' ἐκάλυπτε τὴν ἀτμόσφαιραν.

Ὁ συνταγματάρχης Μουρῶ, ὁ Μὰκ Νάιλ καὶ ἐγὼ ἐν τῷ θαλάμῳ, ὁ Φῶξ, Καλοῦθ καὶ Παράζαδ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ὁ Βάνξ καὶ Στῶρ ἐν τῷ πυργίσκῳ, ἀνεμένομεν τοῦ Χῶδ ἀνακριθῆντος ἐπὶ τοῦ γιγαντιαίου ζῴου παρὰ τῆ προβοσιδίου ὡς νευτόπικς ὅπως κράξῃ «Γῆ!»

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν μικρὰ πνοὴ μόλις αἰσθητῇ ἠγέρθη, αἱ πρωταὶ δὲ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες διεπέρασαν τὴν ὀμίχλην καὶ ὁ ὀρίζων ἀπεκλύθη ἡμῖν.

Ἡ ὄχθη ἐπεσφάνη πρὸς ΝΑ, οἱ δὲ διαλυόμενοι ἀτμοὶ ἐπέτρεψαν ὅπως διδόμεν τοὺς πρόποδας ὀρέων τινων.

«Γῆ!» ἐκράξεν ὁ λοχαγός. Μόλις διακόσια μέτρα ἀπέειχον τῆς ὄχθης, πρὸς ἣν ὑπὸ λεπτοῦ ΒΔ ἀνέμου ὠθοῦμεθα. Οὐδὲν ζῶον ἢ ἀνθρώπινον ὄν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἀκτῆς, εἰς ἣν μετ' ὀλίγον ἀφίχθημεν.

«Πρὸς ξύλευσιν! ἀνέκραξεν ὁ Βάνξ, ὅπως μετὰ μίαν ὥραν ἐκκινήσωμεν!»

Εὐκόλος ἦν ἡ συλλογὴ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσπαρμένων ξύλων. Ἀπκντες ἐτέθημεν εἰς ἔργον καὶ μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ὁ ἀτμός εἶχεν ἀρκετὴν πίεσιν. Ὁ χαλκῶδὲς γίγας ἐξελθὼν τῶν ὑδάτων ἦν ἕτοιμος.

«Πρὸς τὴν Γιουβουλπώρην! ἐκράξεν ὁ Βάνξ.

Ἀλλὰ πρὶν ὁ Στῶρ στρέψῃ τὸν ρυθμιστὴν μηχανώδεις κρυγαὶ ἀντήχησαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους. Στίφος δὲ διακοσίων περίπου Ἴνδων ἐρίφη ἐπὶ τοῦ Steam-House. Ὁ πυργίσκος καὶ τὸ ὄχημα ἐπληρώθησαν πάραυτα ἐξ αὐτῶν οἵτινες συλλαβόντες ἡμᾶς ἔστραν πεντήκοντα βήματα μακράν.

Εὐνότος ἡ ὀργὴ καὶ λύσσα ἡμῶν ἐνώπιον τῆς ἐπακολουθησάσης λαφυραγωγίας καὶ καταστροφῆς. Οἱ Ἴνδοι διὰ τῶν πελέκων κατέστρεψαν τὰ πάντα, ὅτι δ' ἀπέμεινε ἐξοντώθη ὑπὸ τοῦ πυρός, ὑπερῆσαν.

Εἶτα προσέβαλον τὸν χαλκοῦν Γίγαντα ἀλλ' ὅ,τε πέλεκυς καὶ τὸ πῦρ ὑδεμίαν ἠδυνήθησαν

νὰ ἐπενέγκωσι βλάβην εἰς τὸν χαλκοῦν ἐλέφαντα καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μηχανήν.

Ἀίφνης ἀνὴρ τις ἐνεφανίσθη ὅστις θὰ ἦν ἀναμφιβόλως ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἴνδῶν, συνοδεύμενος ὑπὸ ἑτέρου ἀνδρός. Ὁ ἕτερος οὗτος ἀνὴρ ἦν ὁ ὀδηγὸς ἡμῶν, ὁ Καλαγάνης.

Τοῦ Γούμη οὐδὲν ἔγνω ἐσώζετο. Ὁ πιστός ἀπώλετο, ὁ δὲ προδότης ἔμεινε! Ὁ Καλαγάνης προὐχώρησε πρὸς τὸν συνταγματάρχην Μουρῶ καὶ ψυχρῶς δεικνύων αὐτόν.

«Τοῦτο!» εἶπε.

Πάραυτα ὁ συνταγματάρχης συνελήθη καὶ ἤχη ἀφ' ἡμῶν ὑπὸ τοῦ ἀνίντος τὴν πρὸς νότον ὁδὸν στίφους, μὴ δυνηθεὶς δι' ὑστάτην φοράν νὰ σφίξῃ τὴν χεῖρα ἡμῶν ὑστάτον ἄπευθύνῃ ἡμῖν χεῖρα.

Ὁ λοχαγὸς Χῶδ, ὁ Βάνξ, ὁ λοχίας, ὁ Φῶξ, ἅπαντες ἠθελήσαμεν ὅπως ἀποσπᾶσωμεν αὐτὸν τῶν χειρῶν τῶν Ἴνδῶν...! Πεντήκοντα βραχίονες ἐρριψαν ἡμᾶς κατὰ γῆς. Μετὰ ἐν δὲ τέταρτον οἱ Ἴνδοι κατελίμπανον ἡμᾶς ἀκολουθοῦντες τὰ ἔγνη τοῦ πρώτου στίφους. Βάν ἠκολουθοῦμεν τούτους θὰ προὐκλούμεν καταστροφὴν, ἀνευ ὠφελείας τοῦ συνταγματάρχου Μόνον κατὰ τοῦ συνταγματάρχου οἱ Ἴνδοι οὗτοι, οἱ ὑπὸ τοῦ Καλαγάνη ὀδηγούμενοι ἐπῆλθον. Ποῖοι οἱ σκοποὶ τοῦ προδότου τούτου; Τί ν' ὑπήκουε...; Τὸ ὄνομα τοῦ Νανὰ Σαχίβ' ἐνεφανίσθη σθῆ εἰς τὴν φαντασίαν μου!...

Ἐνταῦθα περατοῦται τὸ χειρόγραφον τοῦ Μωκλερ, ὁ νεκρὸς Γάλλος δὲν θὰ ἐβλεπε τὰ γεγονότα ἀπερ ἐπέφερον τὴν λύσιν τοῦ δράματος αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὰ συμβεβηκότα ταῦτα γνωσθέντα βράδιον καὶ συρραφέντα εἰς διήγημα τελειοῦσι τὴν ἐξιστόρησιν τῆς ἐν τῇ βορείῳ Ἰνδικῇ περιηγήσεως ταύτης.

(Ἔπεται συνέχεια)

MIXELET

Καίτοι ὁ Μιχελὲτ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου αὐτοῦ μέρος εἰς ἱστορικὰ ἀφιέρωσεν ἐρεῖνας, ἀπέκτησε διακεκριμένην θέσιν ἐν τῇ πάξει τῶν ἐπιστημόνων συγγραφέων. Ἐκατοντάκις δὲ πλεῖστον συνετέλεσεν εἰς τὴν πρόδον, ἢ ἕτιον οἱ

εύροντες αναπόφευκτα τινά σφάλματα εν τοις άριστοις των έργων του.

Το τερπνόν και έντονον του λεκτικού αυτού άνκμυνήσκει τον ήχηρόν έκείνον λόγον τον εύθυ προς την καρδίαν χωρουντα, και εις τον όφείλει την καταπληκτικήν δημοτικότητα, ης άπελάμβανε κατά το τέλος του 1847. Ο ίσχυρός χαλίβδινος λόγος, ο συγκινών και δαμάζων τὰ πάθη των άροκτων εξήρχετο ζωηρός και ήχόεις ήδύνατό τις έκλαθειν αυτόν προς βροντήν.... Απορριφθείς εν τῷ ιδιωτικῷ βίῳ έπεθύμησεν εν κοινωνία ιδεών μετά των άροκτων αυτού να μένη. Η ιστορία δέν επήρκει αυτόν να υποστηρίξη την χωλαίνουσαν πίστιν, όπως τσαούτας έπουλώτη πληγὰς όπως τσαούτας εύγενείς άνοσημονησίαις κατασιγάσῃ.

Το μέγα τούτο πνεύμα έδουθήσθη εν τῇ σπουδῇ τῆς φύσεως, ως έδουθίζοντο οι άρχαιοι εν τῷ ποταμῷ τῆς Αήθης όπως εξέλθωσιν άήττητοι. Δέν έβράδυνεν εν τῇ περιγραφῇ των θαυμάτων τῆς φύσεως, να εξισωθῇ προς τους διδασκάλους του. Ητιον του Βυρρῶνος κλασσικός, υπήρξεν εύφρέστερος αυτού, ήτιον του Βερναρδίνου Σκιν Πιέρρ περιπαθῆς κατέστη έτι μάλλον αυτού εν τῇ έρευνῇ των υπό τον κόσμον έμβριθέστερος.

Τὰ μετά φροντίδος γεγραμμένα έργα αυτού κοσμοῦνται υπό έπιτυχεστάτων εικόνων, αΐτινες άντι να βλάπτωσι τὰς μεταφρασάς αυτού, ρίπτουσι φῶς διεισδύον εις τὸ του άναγκῶσπου πνεύμα.

Δύναται τις εἰπεῖν ότι ο γάμος αυτού έκυοφόρησε τὸ άριστούργημα του «ό έρως»! ο Μιχαελέτ έδουλώθη υπό ήδονικῶν έπιστολῶν, ως άληθῆς εἶχεν υπαγορεύσει ένθουσιασμός. Το τούτον βωμαντική ένωση τοιούτον ώφειλε να έχη άποτέλεσμα.

Εκτός του Έρωτος, τῆς Γυναικός, τῆς Μαγείας, τῆς Μαρτυρούσης Πολωνίας και του Βιβλίου τῆς άνθρωπότητος έργων, έρμείως μετά τῆς έπιστήμης συνδεομένης, τὸ έπιστημονικόν του Μιχαελέτ έργον σύγκριται εκ τεσσάρων κυρίων μερών. Και πρώτον εἶναι τὸ Πτηνόν, όπερ ήθελέ τις εκλάθει ως άναπαράγωγόν των ψυχγωγικωτέρων του Αριστοτάνους κωμωδιῶν. Ητέρυγας! πτέρυγας! ζηταῖ ο Μιχαελέτ κατά τον Έλληνα ποιητήν και αἱ πτέρυγες δέν έλειψαν αυτόν όπως άνυψωθῇ εις τὸ έδεῶδες. Έν τῷ έντόμῳ εύρίσκει τις τὸ άπειρον

έντός βιβλίου περιεχόμενον. Ολίγον βράδιον έφεραν εις φῶς την θάλασσαν, έποποιών, εξ ής ο Βίλτωρ Ούγγω ένεπνεύσθη τὸ έργον αυτού. «Οί. έργάττι.» Τέλος έδημοσίευσε «Τὸ όρος» έργον άπειρον!

Έν τοις πρώτοις των έργων αυτού ήκολούθηθητε θεωρίας άτελείς, σκιαζούσας τινὰς των εικόνων του, ουδέν όμως τελειότερον του «Ορρους». Ο μέγας καλλιτέχνης ώδηγήθη υπό του Άγασσιζ εις τὰς ύψίστας κορυφάς των όρέων, ών έποίησε εικόνα καθαρὰν, άληθῆ, καταπληκτικήν.

Όπως μικράν ιδέαν του άπειρον αυτού πνεύματος τοις άναγκῶσταις ήμῶν δώσωμεν δημοσιεύσωμεν εν τινι των προσεχῶν φύλλων του Έλληνισμού μικράν περικοπήν έποποιήσας αυτού θέμα έχουσιν την Έλλάδα.

ΑΠΕΛΛΗΣ

Άπελλῆς, ο Κοίος άνήγαγε, την ζωγραφικήν εν Έλλάδι εις τον κολορῶνα τῆς άκμῆς, ως περ ο Ραφαήλ εν Ιταλία και ο Ρουβενς εν Φλάνδρῃ. Ζῶντα εκάλουσιν αυτόν ήγεμόνα των ζωγράφων, έτι δέ των ένθουσιμῶντων δηλωσται την ζωγραφικήν αἱ ποιηταί ή του Άπελλῶ τέχνη λέγουσι. Τὸ πρώτον μαθητῆς του Έφείσιου Έφόρου, εισήλθεν εις τὸ έργοστάσιον Παμφίλου του Σικωνίου, άσκησῶν διδασκάλου, άπειτούντος περὰ των μαθητῶν αυτού δεκετή σπουδῆν και επεκτείνοντος την άγωγήν αυτού εις την γνώσιν τῆς ιστορίας, ποιήσεως και φιλοσοφίας. Ο Άπελλῆς, επλήρωσεν αυτόν ως διδάκτρα δέκα πλάκταις (54 χιλ. φρ.) Ουτος συνήνωσε τὰς αρχάς τῆς τρυφῆς και ίσχυος Δωρικῆς σχολῆς μετά των πρώτων περυγισμῶν τῆς Ιωνικῆς και ως ο Φειδίς τὰ δύο κύρια στοιχεῖα του έλληνικού πνεύματος άνέμιξε. Κληθείς παρὰ του Φιλίππου εις Μκεδονίαν, ο Άπελλῆς κατέστη ενορούμενος Άλεξάνδρου του μεγάλου, εις τούτον μόνον επιτρέποντος όπως την εικόνα του ποιῇ. Τσαούτην δ' άγάπην προς τον μέγαν ζωγράρον έτρεφε ώστε επέτρεψαν αυτόν όπως την ώραϊκν δούλην του Παγκάστην μεταχειρισθῇ ως πρότυπον εις τὸ κρά-

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

τιστον των έργων αυτού την αναδυομένην Αφροδίτην.

Ότε ποτέ ο νικητής τῆς Τύρου και Βαβυλώνος ώμίλει περι ζωγραφικῆς μετά τῆς άμυθείας στρατιώτου. «ώμίλει χαμηλή τῇ φωνῇ ειπεν αυτόν ο Άπελλῆς, διότι θὰ σέ εμπαιξώσι οι έργάττι οι τριβόντες τὰ χρώματα.» Όταν δέ πάλιν ο Άλεξάνδρος διέμενε ψυχρός ένώπιον εικόνας τινος αυτού έρίππου προισταμένου και ο ίππος του έχρεμέτισε «ο ίππος σου, ειπεν ο καλλιτέχνης, έννοεῖ κρεῖττον σου την ζωγραφικήν.»

Μετά τον θάνατον του Άλεξάνδρου συκοφαντήθη εις υπό του άντιζήλου του Αντιφίλου τῷ Πτολεμαίῳ Σωτῆρι, και τῆς άθωότητος αυτού γνωσθείσης έγραψε την διαβολήν, εικόνα εν η παρίστα τον λόν ως έτερον Μίδαν άκούοντα διὰ των μακρῶν ὄτων του την ύποψίαν και Άγνοϊαν, εν ᾧ ή Διαβολή υπερέφηκος και πλουσίως ένδεδυμένη ώδήγει προς αυτόν σύρματα εκ τῆς κόμης νεκρίαν επιμαρτυρούμενον περι τῆς άθωότητός του τον ούρανον. Άλλά ταύτης ήπετο ή μετανοία, μακρόθεν δ' έξεφκίνετο προσεγγίζουσα ή σεβαστή Άλήθεια.

Ο Άπελλῆς γινώσκων την αξίαν του χρόνου ουδέμιν ήμέραν άφινε να παρέλθῃ sine linea. Έξέθετε δέ τὰς εικόνας αυτού, πριν περάνη τούτης, ου μόνον εις τον των ειδημόνων έλεγχον αλλά και τον του ὄχλου. Λέγεται δέ ότι σκνδαλοποιῶ τινος δείξαντος αυτόν σφάλμα τι εν τῷ σκνδαλίῳ πάραυτα διώρωσεν αυτό άλλ' ότε ο σκνδαλοποιός ένθαρρυνθείς επεμείμετο άτέλειαν τῆς κνήμης άπεκρίθη αυτόν τὸ περιήρημον έκείνο λόγιον περ οι λατῖνοι μετεποίησαν εις προσιμῖαν «Nesutor ultra crepidam.» Ο Άπελλῆς έποίησε πάντοτε σχεδόν πρόσωπα εικόνων, ήτοι κολακίας και ουχι μεγάλα εθνικά έργα ως ο Πολύγνωτος. Τὸ τοιούτον δηλοῖ την διαφορὰν των εποχῶν τῆς επί Περικλέους και τῆς επί Άλεξάνδρου και τον κίῶνα τῆς εύκλείς τῆς θριαμβευσάσης εν τῷ άγῶνι των φῶτων κατά τῆς βραβερότητας Έλλάδος, και τον τῆς καταπτώσεως και δουλείας. «Αἱ θωπεῖαι των βκιπέων ένίοτε, λέγει ο Beulé, εἰσιν ὀλεθριότεραι τῆς δυσμενείας» ή δ' έλευθερία, ήν τοσοῦτοι διχθάλλουσι και απορρίπτουσι, την ίσχύν του πνεύματος επαυξάνει, επειδή άπασαν την αυτού αξίαν κατακλιμπάνει τούτῳ.»

Τὰ έντομα εἰσι δακτυλιωτά ζῶα, τὸ σώμα αὐτῶν σύγκριται εκ τῆς κεφαλῆς, του θώρακος και τῆς γαστρος. Η κεφαλή άποτελεῖται εκ ένός κύλου φέροντος κεράτια και τὰ ὄργανα του στόματος. Ο θώραξ άποτελεῖται εκ τριῶν μερῶν, έκαστου φέροντος άνα δύο πόδας.

Από των αρχαιοτάτων χρόνων ήσυχολήθησεν περι την έντομολογικὴν εἰκονίσαις σκαράδων σώζονται επί των Αίγυπτιακῶν μνημείων ο δ' Αριστοτέλης και Πλίνιος έγραψαν περι τούτων ήμισα άκριβῆ έργα. Άλλ' ή έντομολογία θεωρεῖται ως έπιστήμη από του ΙΖ' αἰῶνος, ότε άνεκκλύθη τὸ μυτήριον τῆς μεταμορφώσεως των έντόμων. Ιταλός τις ιατρός ο Ρέδι, περετήρησεν ότι εκ των σκαλήκων των πληρούντων τὰ άποσυντιθέμενα κρέκτα παρήγοντο κί μυζι.

Η άνακάλυψις αὐτῆς μέγαν προήγαγε Θόρυβον, επειδή διὰ ταύτης κί βλάσει τῆς έντομολογίας έτίθεντο. Κατά τον ΙΙΙ' αἰῶνα ή έντομολογία υπερέβασε τὰ ὄρια θεωρητικῆς έπιστήμης, κατέστη τὸ άντικείμενον άπειροκρίμων πειραμάτων, έπωφελῶν ὄσον και ψυχγωγικῶν. Ιὰ δ' έντομα και ή παργωγῆ αὐτῶν ηυζήθησεν και έτελειοποιήθησεν διὰ τῆς τιθασσεύσεως. Οὔτως εκ έντόμων λαμβάνομεν την μεταξῆν, τὸ μέλι, την μελάνην, την πορφύραν και τσαούτα έτερα χρήσιμα άντικείμενα. Διὰ των έρευνῶν δέ των έντομολόγων διεκρίθησεν τὰ έπωφελῆ των βλαπτικῶν, και ώρίσθησεν τὰ τόσον περιέργα και άξιοθχύμαστα ήθη και αἱ μεταμορφώσεις των.

Προίγνωστον ότι ο σκώληξ, ο εύρισκόμενος έντός καρπού παρήγη εκ ώου τὸ ὕσιον επ' αυτού έντομόν τι απέθηκεν ο σκώληξ οὔτος μετά τινος χρόνον μεταμορφοῦνται εις νύμφην και διὰ θυμαστοτέρης μεταμορφώσεως ή νύμφη καθίσταται τέλειον έντομον.

Η ΝΥΞ

«Ω νύξ, εις τὸ πανόραμα τοιούτης ήμερας «Ότε ο νους εις όνειρα άσύληττα πλανᾶται «Ός ή έλπς, ή άλλοτε νεκρά άναγεννάται Τίς θέλει κί εἰσαι άπειλῆς τῆς δέττου: τῆς καρδίας

ΤΑ ΕΠΙΟΜΑ

Ω νύξ, όταν ή αὔρα σου με ψίθυρον θωπεύη
Τῆς σπείκης τὰ φυλλώματα, τὴν κόμην τῶν παρθένων,
Ὅταν πιστὴ ἡ ἀηδὼν τὴν σύντροφον γυρεύῃ

Ω! τίς δὲν ἀνεπόλησε στιγμὰς τοιαύτας στένων;

Ω νύξ, όταν ἡ δρόσος σου, ὡς βέον δάκρυ, βραῖνη
Ἐδῶ παρθένου κάλυκα, ἄνθη ἐκεῖ ναρκίσου
Ὅταν ὡς λίβανος πρὸς σέ τὸ ἄρωμα ἀναβαῖνη
Ποσάκις δὲν ἐδάκρυσα, ὦ νύξ, κ' ἐγὼ μαζῆ σου!

Ω νύξ, ἂν ἦνε δάκρυα, ὅσων ἐκπέμπεις δρόσον
καὶ δι' αὐτῶν τὰ ἄνθη μας εὐωδιῶντα θάλλουν,
Θέλει ἀνθῆσαι ἄραγς διὰ δακρῶν τῶσων
Τὸ ἄθος, ὅπερ πάντοτε τὰ ἄσματά μου ψάλλουν;

Διὰ τοῦ μαύρου πέπλου σου τὸ ὄμμα τῆς κοσμεῖται,
καὶ τὰ φλογώδη πλὴν ἀγὰ ἐκεῖνα βλέμματά της
εἶνε ἀστέρεις τ' οὐρανοῦ ἐνταῦθα παραδίται
κ' εἶνε ἀγγέλων μουσικὴ, ὦ νύξ, ἡ λαλιὰ της.

Ω νύξ, ὑπὸ τὸν ψίθυρον δασῶν πεποικνωμένων;
παρὰ τὸν φλοίσβον ἄλλοτε ἀκτῆς γαληνιώσης
πολλάκις ἔμεινα σιγῶν, ἐκείνην ἀναμένων
πολλάκις τὴν ἠτένιζον μετὰ λατρείας τῶσης.

Ω νύξ, ὑπὸ τὸ θέλητρον τοσαύτης ἡμερίας,
ὑπὸ τὸν μαῦρον πέπλον σου ἐν ὄνειρον ὑπνώττει
τὸ βαυκαλίζει ἡ ἐλπίς τοῦ βίου μου ἡ πρώτη,
καὶ ἔχει κλίνην ἄθικτον τὰ βῆθεις τῆς καρδίας.

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ..

ΕΠΙΔΟΡΠΙΑ

Ἐμποροπλοίαρχός τις σκοπεῖ ν' ἀποβιβάσῃ
εἰς Κέρκυραν ἐμπορεύματα βροχῆ ἀναμνη-
σκουτὰ ταῖς γραυστὶ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε
ἐπὶ δεκαπενθήμερον ποτίζει τὴν νῆσον τοῦ ἀγίου
Σπυριδῶνος.

Ὁ ἔμπορος ἀπελπισθεὶς φεύγει ἄπρακτος.
Μετὰ ἐξάμηνον συναντᾷ ἐν Τεργέστη Κερκυ-
ραῖον τινὰ «Μωρέ! βρέχει ἀκόμη ὅτ' ἂν τόπο
σας» ἔρωτᾷ.

* *

Δημοσιογραφιδίον τι ἐκδίδει μικροσκοπικὴν ἐ-
βδομαδικαίαν ἐφημερίδα. Διανοήθη νὰ παρέχῃ
τὴν ἡμερησίω; τοῖς ἀνχινώσταις του.

«Πῶς; ἔρωτᾷ ὁ διανομεύς, ἔχομεν χρεῖαν

χρημάτων...— Ἀγγέλλομεν κατ' ἀρχὰς τὴν ἡ-
μερησίαν ἐκδοσιν...— Λοιπὸν;— Δὲν τὴν ἐκδί-
δομεν...— Εὐκόλον πράγμα. — Συνδρομητῆς τις
πραπονεῖται...— Ἐπειτα;...— Ἀπευθύνει τὰ
πραχρονά του εἰς ἐτέρην ἐφημερίδα...— Φυσι-
κώτχον. — Καταγγέλλομεν τὴν ἐφημερίδα ταύ-
την ἐπὶ δυσφημίᾳ καὶ ἀνόμῳ συναγωνισμῷ...
Ζητοῦμεν ἀποζημιῶσιν 20 χιλ. φρ...— Ὡραὶκὴ ἰ-
δέα. — Τὸ δικαστήριον καταβιβάζει τὸ ποσὸν
εἰς 4 χιλ... — Δι' ὧν ἐπιτυγχάνομεν τὴν ἔκδο-
σιν.»

* *

Διδάσκαλός τις τῆς γεωγραφίας εἶχε δύο
ταμβακέρας· μίαν στρογγύλην διὰ τὰς καθημε-
ρινὰς καὶ μίαν τετράπλευρον διὰ τὰς ἑορτάς· ὅ-
ταν ἐδίδασκε τοῖς μαθηταῖς τὸ σχῆμα τῆς γῆς,
συνδέων τῇ θεωρίᾳ τὴν πράξιν εἰδείκνυεν αὐτοῖς
τὴν στρογγύλην ταμβακέραν λέγων τοιοῦτον εἶ-
ναι τὸ σχῆμα τῆς γῆς.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἐπειδὴ ἦν ἐπίσημος ἡ-
μέρα ἔφερε τὴν τετράπλευρον ταμβακέραν κί-
φνης ἔρωτᾷ μαθητὴν τινὰ

Τί σχῆμα ἔχει ἡ γῆ;

Ὁ παῖς ἀτενίζων τὴν ταμβακέραν λέγει μετὰ
βεβαιότητος:

«Ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη τὰς καθημερινὰς καὶ
τετράγωνος τὰς ἑορτάς.»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ.

26. ΑΙΝΙΓΜΑ

Σὲ ἐγέννησα, σὲ τρέφω· με παταῖς, σὲ ὑποφέρω
Μὴ ἡμέρα, συλλογίσου· ἐγὼ πάλιν θὰ σὲ φάγω.

27. ΑΠΡΟΟΗΤΟΝ

Ποῖος βασιλεὺς ὑποδουλώθη, ὑπὸ ἡμίονου;

28. ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἥμην θεὰ τριώνυμος καὶ κυνηγὸς παρθένος
Πλὴν νῦν τὴν γῆν σας τριγυρνῶ ἐν μέσῳ τοῦ αἰθέρος

29. ΑΙΝΙΓΜΑ

Μὲ ἔχουν τ' ἄνθη, τὰ φυτὰ, τὰ χόρτα καὶ τὰ δένδρα
Μοὶ λέγεις θέλεις νὰ μ' ἰδῆς, τότε ἐκρίζωσέ τα.

30. ΔΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Μὲ εὕρισκεις εἰς δρυμῶνας με θηρία ἀναμῆξ
Κ' εἰς τὸν οὐρανὸν με θλίψεις εἶν' ἀνέφελος ἡ νύξ.